

ЖЕТЯ

ЧАСОПИС

1/149 січень 2019

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

Високопреосвященним і Преосвященним Архiepіскопам та Митрополитам,
боголюбивим єпископам, всесечесному духовенству,
преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі суцям

*Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього;
і дадуть йому ім'я: Чудесний поради́ник, сильний Бог,
Отець довічний, Князь миру (Іс. 9, 5).
Христос народився! Славімо Його!
Дорогі в Христі!*

Сьогодні небо і земля сповнюються світлом радості та миру. Ангели й люди, усе сотворіння вітає народженого в людському тілі Христа-Спасителя. Усі ми разом із пастирями та мудрецами спішимо до вбогого вертепу, щоб разом із Марією та Йосифом вклонитися воплоченому Богові, який спочиває в яслах на сіні. Спішимо прийняти любов і мир, які Господь приносить із собою у світ ненависті та насильства.

Євангельська розповідь про Різдво Христове передає нам вустами ангела Благую Вість: «... ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). У різдвяних колядках і богослужіннях цієї таїнственої ночі чуємо, як велика сила небесного війська хвалить Бога й промовляє: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям Його вподобання» (Лк. 2, 14). Цей ангельський спів про славу на висотах і мир на землі сповіщає нам, що здійснилося пророцтво Ісаї про Месію – Князя миру (Іс. 9, 5). Усе людство, очікуючи народження Спасителя, сподівалося на початок нової ери у своїй історії, – нового часу, коли Месія, як Князь миру, поверне гармонію в стосунки між людьми, усуне всяке насильство людини над людиною; уже не так, як Його прабабко Давид, буде переможцем у війні, але як Син Божий здолає саму причину воєн і ворожнечі – людський гріх, оте лихо, що є найбільшим спотворенням райського щастя.

Людина створена Богом для миру, що є ознакою присутності й дії Святого Духа (пор. Гал. 5, 22-23). Незважаючи на свою впаду через гріх природу, людина постійно прагне цього миру, хоч не завжди вміє його осягнути. Невипадково наша Божественна Літургія, закликаючи до встановлення і укріплення благословенного Царства Отця, і Сина, і Святого Духа, відразу молиться за мир з висот для всього світу і добрий стан святих Божих Церков. Саме нинішнє свято нам сповіщає, що Христос – Князь миру і що Божа могутність об'являється в мирі.

Утім, коли ми чуємо слово «князь», відразу думаємо про людину, яка має владу і силу. Ми зустрічаємо «князів», добрих і злих, у різних сферах людського життя: політично-суспільній, трудовій, сімейній і навіть церковній. Однак з євангельської перспективи та у світлі прикладу Христа як Князя миру, стає очевидним, що Божа влада – це служіння, а Божа сила – це безмежна і безкорислива, вірна і жертвна любов Господа до свого створіння.

Людина зможе жити в мирі і стати служителем миру для інших лише тоді, коли прийме народженого сьогодні Князя миру у своє серце, у свій внутрішній духовний світ, в особисте і суспільне життя. Святий Павло пише в Посланні до ефесян: «Він наш мир» (Еф. 2, 14). Отож найвищий прояв Божої всемогутності, прояв сили і влади Князя миру – це

не приниження іншого через несправедливість і насильство, а служіння ближньому в безкорисливій любові задля миру!

Часом у щоденному житті нам видається, що сильним є той, хто може принизити іншу людину. Однак насправді такий прояв сили – це насильство. Тож стоячи перед яслами Князя миру, ми починаємо розуміти, що насильство – це завжди аргумент слабкого, який хоче видати себе за сильного, це поведінка боягуза, що просто лякається іншої людини, навіть найслабшої.

Христос зазнавав насилля практично з моменту народження. Цар Ірод, якого в історії називають великим, насправді був малим боягузом: боявся за свою владу, почувався невдахою перед обличчям Бога у немірній Дитині. Щоб утримати владу і пов'язане з нею багатство, вдався до насильства: наказав убити виффлеємських малят, дітей власного народу! Та Божий мир завжди сильніший за людське насилля, тому саме він перемагає.

Стратегію підступного нападу, агресії чи сліпого насильства як шляху до заповнення своєї влади обирає безсилий і слабодухий, бо нічим іншим не може переконати чи повести за собою. Натомість запорукою справжньої перемоги і тривалого миру часто стає людська слабкість, одягнена в Божу силу. Згадаймо, як об'явив Господь Апостолові народів: «Моя сила виявляється в безсиллі» (2 Кор. 12, 9). Немірне Боже є сильнішим від позірно могутнього людського. Ірода незадоволю після народження Господа Ісуса поховали, а Христос – Князь миру – живий вчора, сьогодні і навіки! (див. Євр. 13, 8).

Дорогі в Христі! Святкувати Різдво – це сповнюватися миром із небес і сказати «ні» насильству. Приймемо новонародженого Спасителя як Князя миру в нашій родині і станьмо, за прикладом святого Йосифа та Богородиці Марії, носіями і хранителями миру. Уникаймо будь-якого насильства – у словах і вчинках – передусім у родинному колі, у стосунках чоловіка і жінки чи батьків і дітей. Відкидаймо культуру смерті, яка допускає вбивство невинних ненароджених і заохочує, як це буває в деяких країнах світу, важкохворих або старших людей вкорочувати собі віку під маскою так званої «солодкої смерті», що є насправді нічим іншим, як викликом проти Бога і злочином проти святості й недоторканності людського життя.

Нехай залунає прабабківська колядка в наших школах та інших навчальних закладах, запобігаючи проявам насильства серед дітей. У суспільстві, в якому живемо, не дозволяймо, щоб сліпе фізичне чи моральне насильство було засобом політичної боротьби. Представники політичних сил, які заохочують до насильства і розпалюють конфлікти, насправді є слабодухими і ніколи не будуть здатними послужити спільному благу нашого народу. Хоч би де ми жили: в Україні, яка в недалекому майбутньому обиратиме президента і парламент, чи в країнах наших поселень – підтримуймо тих, хто йде до влади не з метою панування, а щоб служити і має силу протистояти насиллю, утверджуючи справедливий і тривалий Божий мир.

Святкуймо сьогодні Різдво Христове та будьмо носіями небесної радості й миру, перемагаймо насильство і страх, як в особистому житті, так і на всіх фронтах війни, наслідки якої кожний із нас сьогодні дуже глибоко переживає. Чужоземній агресії протиставмо, як це роблять захисники рідної землі на Сході України, жертвовність нашої любові, дієву солідарність із жертвами агресії, витривалість у молитві, якою спільно прикликаймо Божий мир на нашу землю, у нашій родині і серця! Нехай сповняться на нас слова пророка Ісаї: «Не чути буде більше про насильство в твоїм краю та про спустошення й руїну в твоїх межах. Ти зватимеш твої мури спасінням, славою – твої ворота» (Іс. 60, 18).

Дорогі браття і сестри! Оцим різдвяним словом вітаю кожного з вас, батьків з дітьми, старших із молоддю, що сьогодні, як домашня Церква, приймає до своїх родин новонародженого Христа. Спішу з благовістю радості й миру до тих, хто є на заробітках – далеко від свого дому та від близьких, обіймаю вимушено переселених братів і сестер, що тужать за рідною стороною, та всіх, хто сьогодні носить на своєму тілі й у душі рани війни та насильства.

Особливо вітаю з Різдром Христовим наших військових, які є оборонцями миру та переможцями війни. Лину думками та молитвою до холодних тюрем, де страждають наші військовополонені й в'язні сумління, до лікарень, де одужують поранені в боях за нашу Батьківщину, до домівок, де вбиті горем українці переживають втрату своїх рідних внаслідок війни. Господь миру є з усіма нами! Хай різдвяна зоря сяє нам своїм світлом, а в кожній хаті дзвінко лунає пісня-коляда:

Ангели співають:
«Слава» вослидають,
На небесах і на землі
Мир проповідують.

Усім бажаю справжньої радості дітей Божих, веселих свят Різдва Христового та щасливого, мирного і благословенного нового року!

Христос народився! Славімо Його!
† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого отця нашого Миколая, архієпископа Мир Лікійських, чудотворця,
19 (6) грудня 2018 року Божого

Митрополит освятив храм у Краковці

9 грудня 2018 року Архієпископ і Митрополит Львівський Високопреосвященний владика Ігор звершив Чин освячення новозбудованого храму Святителя Миколая у смт Краковець. По освяченні храму владика у співслужінні численного духовенства Львівської архієпархії звершив Архієрейську Божественну Літургію. Відтак присягу склала нова парафіяльна рада парафії св. Миколая у Краковці.

У той же період у селищі розпочались тижневі передріздвяні реколекції, які проводять сестри-редемптористи.

11 грудня їх відвідав Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Тут він сповідав моливників, що зібралися на вечірні богослуження, а відтак поспілкувався з вірними та відвідав сім'ї місцевих жителів.

Владика Володимир долучився до Різдвяної Меси в Латинській катедрі

24 грудня, у навечір'я Різдва Христового за григоріанським календарем, у Латинському катедральному соборі відбулася «Пастирка» – традиційна святвечірня Меса. Очолив богослуження Архієпископ Мечислав Мокшицький у співслужінні духовенства.

Римо-католицькому владіці співслужив також і Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ. Участь у богослуженні взяли віряни РКЦ та УГКЦ, еднаючись у молитві за мир в Україні та благословення новонародженого Христа.

У слові до вірних Преосвященний владика Володимир адресував присутнім сердечне вітання від Митрополита Львівського Ігоря, закликавши усіх до особливого пережиття Різдва Христового через відкриті руки та відкрите серце, аби прийняти Бога.

«Руки Допомоги» організували збір коштів для реалізації проектів

19 грудня 2018 року волонтери при місці ЦОС організували благодійний Різдвяний Ярмарок для збору коштів на розвиток руху «Руки допомоги».

З 9 по 14:30 біля входу у Гарнізонний храм усі охочі мали нагоду придбати вироби, виготовлені руками волонтерів, почастиватися гарячим чаєм та смачними пляцками і тістечками, збагатити свою комору закутками, які приготували учасники Дитячої кулінарної школи «Казанок». Ця ініціатива дозволила парафіянам та гостям міста Львова ближче пізнати працю волонтерів та внести свою лепту у розвиток руху «Руки допомоги».

На ярмарку було зібрано понад 26 тис грн., вилучені кошти сприятимуть реалізації запланованих проектів. Організатори ярмарку щиро вдячні усім, хто підтримав ініціативу молоді, завдяки цим пожертвам волонтерський рух зможе розвиватися та творити різноманітні заходи для дітвори.

Волонтерський рух «Руки допомоги» діє при місці «Центр опіки сиріт» понад 8 років. Це активна молодь, завдяки якій організуються різноманітні акції, поїздки, проекти для дітей-сиріт, дітей СЖО, дітей, батько яких загинув у зоні АТО, багатодітних сімей та ін. Щотижня вони відвідують дітей у навчальних закладах, готують програми виїздів, літніх та зимових таборів, є активними учасниками, координаторами проектів, які організувала місія.

Владика Володимир очолив літургійні святкування у Щирці

З нагоди празника святої великомучениці Варвари на парафі Пресвятої Трійці у селищі Щирець Пустомитівського пресвітерату відбулися урочисті богослуження, участь у яких взяв Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

У неділю, 16 грудня, було звершено Велику Вечірню з Литією, а також владика звернувся до молоді з реколекційною наукою. Богослуження співом супроводжував Молодіжний хор Архікатедрального собору святого Юра у Львові. Опісля єпископ зустрівся з молодіжною спільнотою святої Варвари. На початку зустрічі голова спільноти презентував владіці презентацію про історію створення спільноти, про її діяльність, розвиток. Відтак відбулося частування та бесіда з архієреєм. Члени спільноти могли поділитися із владикою власними думками та поставити йому різні питання, що їх цікавили. Наприклад, «чи було у вас перше кохання?» та ще багато цікавого.

Владика був вражений та задоволений молодіжною спільнотою Щирецької парафії.

17 грудня, у день празника святої великомучениці Варвари, Преосвященний владика звершив Архієрейську Божественну Літургію в храмі Пресвятої Трійці.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

На подвір'ї львівського храму свої вироби презентувала молодь з особливими потребами

9 грудня на території львівського храму священномученика Йосафата відбулася виставка-ярмарок виробів молоді з особливими потребами, якою опікується БФ «Карітас-Львів УГКЦ».

Такий захід провели за підтримки управління соціального захисту департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради. За надані кошти були придбані матеріали: бісер, голки, схеми, нитки, застібки тощо.

Виставка стала підсумком річної діяльності «Центру дозвілля та соціальної реабілітації для молодих людей з особливими потребами» «Карітасу» Львова. На ній були представлені ялинкові іграшки, ткані подушки, намиста, вітальні листівки, свічки. Загалом було зібрано майже тридцять тисяч гривень. «Карітас» Львова дякує всім жертводавцям. Зібрані кошти будуть використані для подальшого розвитку «Центру дозвілля та соціальної реабілітації для молодих людей з особливими потребами».

Довідка. З 2001 року БФ «Карітас-Львів УГКЦ» опікується молоддю з особливими потребами (з вадами ментального розвитку). Осередок-майстерня розташована на Святоюрській горі, у приміщеннях, які безкоштовно надала Львівська архієпархія УГКЦ. Сюди щодня приходять молодь, щоб поспілкуватись, здобути нові життєво необхідні навички, долучитися до створення виробів ручної роботи, відпочити і помріяти. До фінансування цього осередку, що має назву «Центр дозвілля та соціальної реабілітації для молодих людей з особливими потребами», впродовж років долучалися різні жертводавці. Зокрема, цього року управління соціального захисту департаменту гуманітарної політики Львівської міської ради виділило на проект «Соціальна майстерня для осіб з обмеженими можливостями» майже п'ятдесят тисяч гривень.

Прес-служба курії Львівської архієпархії

У Будинку дитини освятили молитовний куточок

18 грудня в Будинку дитини №1 (м. Львів, вул. Комаринця, 2а) відбулося освячення місця під моління і покладення антими́нсу в каплиці Матері Божої Непорочного Зачаття. Освятити каплицю єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний владика Володимир.

Відтепер спільнота дитячого будинку має молитовний куточок, в якому буде звершуватися не тільки молебень, але й Божественна Літургія для вихованців та працівників. Опісля спільної молитви всі мали нагоду переглянути виступ дівчорі.

Центр Опіки Сиріт висловлює вдячність усім, хто долучився до такої гарної події – владіці Володимиру, о. Богдану Гнатіву, капеланам місії о. Роману Прокопцю та о. Тарасу Мисяковському, о. Андрію Хомишину, о. Михайлу Тимківу та його дружині, диякону Юрію Балуху, благодійникам закладу Оресту, Оксані, Володимиру та Ользі, студентам коледжу телекомунікацій. Висловлюємо подяку Ігореві Сіданичу за допомогу у виготовленні престолу, дирекції та працівникам закладу.

Джерело: Медіа-центр ЦОС

У с. Вижняни відбулася спільна молитва громад УГКЦ та РКЦ

6 грудня в селі Вижняни Глинянського протопресвітерату, в костелі святого Миколая, відбулася чергова спільна молитва греко-католицької та римо-католицької громад. Такі зустрічі відбуваються щороку в рамках проекту «Молитва без кордонів».

Цього разу спільна молитва була особлива тим, що її очолив представник Митрополита Львівського Римсько-Католицької Церкви Мечислава Мокшицького о. Йосиф Леговіч у співслужінні з протопресвітером Глинянського протопресвітерату о. Володимиром Савчинським, адміністратором парафії с. Вижняни о. Віктором Шпаком та в присутності великої кількості представників духовенства УГКЦ й РКЦ.

Велике слово подяки треба висловити Сильвестру Поровському та дитячо-юнацькій музичній групі «Діти з Плоцька», а також вірним парафіянам і прихожанам з сіл Вижняни, Заставного та Великого Полюхова за активну участь та підтримку цієї й усіх попередніх зустрічей.

Завершилося це особливо радісне свято для діточок активною зустріччю святого Миколая, на якого з нетерпінням всі чекали цілий рік.

Повідомила Галина Гнатів

Спільнота Братства «Введення в храм Пресвятої Богородиці» організувала свято Миколая в медичних закладах Львова

Братчики Братства «Введення в храм Пресвятої Богородиці» Львівської духовної семінарії Святого Духа, які виконують свої служіння у медичній секції, організували свято Миколая в Західноукраїнському спеціалізованому дитячому медичному центрі, Львівському неонатальному центрі та в Львівській психіатричній лікарні дитячого відділення.

У день св. Миколая кожен чекає дива. Брати, які виконують своє служіння у медичних закладах діляться не тільки своєю любов'ю але приймають любов інших.

«Спілкуючись і виявляючи турботу до ближнього, ми виявляємо любов Бога до всіх».

Джерело: Офіційний сайт Львівської духовної семінарії

Священик Львівської архієпархії захистив докторську дисертацію в Папському східному інституті

13 грудня в Папському східному інституті м. Рима (Pontificio Istituto Orientale) відбувся захист докторської дисертації священника Львівської архієпархії УГКЦ о. Івана Гобели. Докторська дисертація на тему «Гомілії на празник Преображення Господнього у єрархів Київської Митрополії XVII-XVIII століття. Літургійно-богословський аспект» («Le omelie sulla festa della Trasfigurazione dei gerarchi della Metropolia di Kyiv dei secoli XVII-XVIII. Aspetto liturgico-teologico») написана під науковим керівництвом проф. архимандрита Рінальдо Якопіно і Його Преосвященства владика Мануела (Ніна), апостольського екзарха Афін для греко-католиків у Греції.

Над дисертацією ієр. Іван працював два з половиною роки, духовно опікуючись водночас українською громадою в м. Орв'єто (Італія).

«Накінець дякую усім вам тут присутнім. Запитую себе: чи відтепер щось зміниться у моєму житті? Очевидно, що ні, бо написання цього дослідження не було метою і сенсом мого життя у священничому служінні, а найбільшим дарунком від Господа і радістю в моєму житті була благодать пресвітерського рукоположення в недалекому 2011 році Божому, яку Господь зволив мене сподобити з рук мого єпископа – Митрополита Ігоря. Однак, з волі Божої, ця праця стала реальністю, а тому розглядаю її як інструмент того, як найкраще можна послужити своїй Церкві, що є прямою спадкоємицею Володимирового Хрищення і древньої Київської митрополічної катедри, пізнаючи її багатющу еклезіологічну традицію, духовність, Літургію і богослов'я.

Знаменним є той факт, що з промислу Божого захист цієї дисертації відбувається у день, коли Київська Церква святкує пам'ять святого всехвального апостола Андрея Первозванного, який, згідно з древнім київським літописом, побував на київських пагорбах, поблагословив їх і сказав, що на цьому місці виросте величаве місто, з якого понесеться блага Христова вістка по всіх землях майбутньої держави – Київської Русі. Свого часу Патріарх нашої Церкви, Його Блаженство Святослав, тут, у Римі, на зустрічі з нами, студентами, сказав запальні слова: «Принесіть в Україну богомисліє!» Взнявши цей заклик нашого Патріарха глибоко до серця, моє скромне дослідження присвячую як син – Матері, мій улюблений і стражденний Українській Греко-Католицькій Церкві» – звернувся із подячним словом на завершення захисту о. д-р. Іван Гобела.

Свято Миколая з родинами учасників АТО

17 грудня в Архикатедральному соборі святого Юра відбулося свято Миколая з родинами учасників АТО. З нагоди свята Преосвященний владика Володимир звершив Літургію, а відтак діти отримали подарунки, які вже 4 рік готує та надсилає громада УГКЦ м. Лейпціг (Німеччина).

З дітьми із сімей учасників АТО у Львівській архієпархії працює «Фундація духовного відродження». Зокрема, працівники «Фундації» мали стипендію програму для них, підтримували заняття з англійської, танців чи плавання тощо.

Джерело: «Фундація духовного відродження»

Вшанування пам'яті ліквідаторів та жертв аварії на ЧАЕС

14 грудня біля пам'ятника ліквідаторам і жертвам аварії на ЧАЕС, що на вул. Морозній у Львові, відбулося вшанування їхньої пам'яті. Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, у співслужінні духовенства очолив заупокійну панахиду за усіх ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Відтак до пам'ятника було покладено квіти.

Прес-служба Львівської архієпархії

«Відтепер ми йдемо разом в історію, до єдності, до правди», – Глава УГКЦ про новообраного Предстоятеля УПЦ

– Дозвольте мені сердечно привітати наших братів православних із Об'єднавчим собором. В цей історичний момент я хочу простягнути братню руку від імені нашої Церкви до новообраного Предстоятеля та до всіх православних братів, кажучи, що відтепер ми йдемо разом в історію, до єдності, до правди. Бо від того, наскільки ми сьогодні плекаємо єдність і долаємо те, що нас роз'єднує, залежить майбутнє Церкви, народу та української вільної, незалежної, європейської держави, – такими словами звернувся Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, 15 грудня під час благодійного бенкету УКУ, який відбувався у Києві. При цьому Предстоятель УГКЦ зазначив, що це особливий «історичний момент для християн України».

– Попереду багато праці, але мені приємно почути, що в першій промові новообраний Предстоятель говорив про розвиток богословської освіти. І мені дуже приємно, що саме УКУ є іконою відкритої Церкви, яка є водночас і помісною, і глобальною. Глибоко вдивляючись у таємниці Божої премудрості, вона водночас дивиться в саме серце сучасної людини та українця і вдивляється у майбутнє. Нехай внутрішній рух до консолідації та об'єднання не припиняється, – закликав Глава УГКЦ.

Він зауважив, що цього вечора також відкривається нова місія і для УКУ, «який є майданчиком нової евангелізації та проповіді Євангелія в сучасному житті».

– Ми розуміємо, що сучасне суспільство чекає не лише зміни вивіски чи внутрішньої організації, а й нової якості церковного буття, душпастирства. Проголошення слова святого Євангелія для звичайної людини покликане трансформувати, звільнити, освітити, відкрити світові душу українського народу. Тому сердечно дякую всім, хто в цей соборний спосіб долучається до розвитку УКУ, чії двері відкриті для всіх, навіть для тих, хто ще не знайшов свого шляху до Бога. З вашою підтримкою цей університет здатний зробити те, чого від нього чекає Бог і суспільство, – підкреслив Блаженніший Святослав під час благодійного бенкету УКУ.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ зустрівся із новообраним урядом Львівської провінції редемптористів

Протягом 10-13 грудня у Львівській провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя (отці-редемптористи) відбувалася 10-та звітно-виборча Капітула, що є основною інституцією управління у провінції.

11 грудня, у перший робочий день, делегатами були обрані провінційні дорадники, які входять до складу нового уряду провінції: о. Михайло Іваняк (вікарій, або заступник протоігумена), о. Ярослав Федунів, о. Роман Лагіш, о. Ігор Безкостий.

13 грудня новообраний уряд Львівської провінції редемптористів на чолі з протоігуменом о. Андрієм Раком зустрівся з Блаженнішим Святославом, Главою УГКЦ. Блаженніший у своєму пастирському слові привітав спільноту редемптористів із завершенням Капітули та побажав усім редемптористам відкритості і відваги у служінні. Зокрема, Глава Церкви підкреслив активну місійну працю отців-редемптористів у різних куточках і ділянках; особливо це стосувалося сучасних викликів Церкви у непростий для Батьківщини час. Рівно ж Блаженніший Святослав заохотив з відвагою плекати відкритість на сучасні виклики у Церкві та суспільстві. Відтак протоігумен о. Андрій Рак подякував Главі УГКЦ за братнє, тепле прийняття і підтримку.

На завершення Його Блаженство уділив своє благословення для нового уряду редемптористів на наступну каденцію.

о. Михайло Іваняк, редемпторист

Єпископи закликають священників старанно виконувати завдання головних учителів віри у парафії

Священик від імені єпископа є головним катехитом та учителем віри у парафії. Таке бачення висловили члени Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви у своєму Посланні «Боже Слово і катехизація» до духовенства, монашества та мирян.

Владики звернулися до священників допомогти їм добре організувати та якісно і з відчуттям святого обов'язку забезпечити весь процес християнського навчання і виховання дітей, молоді та дорослих, щоб донести Слово Боже і правди віри до всіх вірних.

«З ревністю і запалом проголошуйте Боже Слово, підтримуйте і провадьте вірних до його розуміння та молитви з ним. Створюйте в парафіях біблійні гуртки, заохочуйте вірних до практики молитовного читання Святого Письма у церковній спільноті та сім'ї. Ретельно, з молитвою готуйте свої проповіді, ґрунтуючись на Божому Слові, щоб воно було «живим і діяльним» у житті вірян. Організуйте та особисто супроводжуйте в парафії групи вивчення «Катехизму УГКЦ», щоб читання цієї книги провадило людей до зустрічі з воскреслим Христом, живило їхню віру, давало їм відповіді на проблеми сьогодення та надихало їх до служіння», – мовиться у Посланні єпископів.

Наголошується, що саме священники є відповідальними за якість катехитичного служіння в парафії і саме вони повинні дбати, аби християнське навчання було пристосоване до віку кожного. Саме священники мають супроводжувати дітей, молодь, дорослих у їхньому постійному зростанні у вірі.

Також наголошується, щоби священники пам'ятали про важливість передавання християнської віри відповідно до способу спілкування сучасних людей, тому варто залучати до процесу християнського навчання і виховання новітні методи й засоби.

«Плекайте катехитичну справу і заохочуйте до цього інших, пробуджуйте і підтримуйте запал до служіння, щоб ваша парафія справді була місцем зустрічі з живим Христом, зростання у вірі та передавання її наступним поколінням», – сказано у Посланні Синоду Єпископів УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Презентовано діяльність Стрийського єпархіального Інституту душпастирства подружжя та сім'ї

11 грудня, в рамках чергової координаційної зустрічі голів єпархіальних комісій у справах родини УГКЦ, відбулася презентація діяльності єпархіального Інституту душпастирства подружжя та сім'ї святих Йоакима і Анни, який вже понад рік діє у Стрийській єпархії. Зустріч відбулася в приміщенні реклекційного дому «Самарянин» у м. Дрогобич.

Презентація Інституту відбувалася у два етапи. Першим виступив віце-ректор інституту о. Орест Демко, який представив передумови та актуальність заснування інституту, концепцію та напрямки діяльності, розвиток цих напрямків на сьогодні та найближчі плани на майбутнє. Відтак, після короткої перерви, відбулася друга частина презентації, яку провів ректор інституту о. Тарас Бабій. Розмова стосувалася діяльності Центру передподружнього приготування, який з 2016 році діє як структурний підрозділ єпархіального Інституту свв. Йоакима і Анни. Зокрема, доповідач представив головні зміни, які відбулися за останні два роки з метою підвищення якості викладів у рамках передподружнього навчання наречених. Рівно ж ректор представив специфіку діяльності центру, який нараховує дев'ять відділень по всій Стрийській єпархії.

Після цього відбулося обговорення та ділення досвідом процесу приготування наречених до Таїнства Подружжя у різних єпархіях. На завершення учасники зустрічі висловили готовність до тісної співпраці в майбутньому у розвитку ефективного душпастирства подружжя та сім'ї.

Джерело: stryi.ugcc.org.ua

Сестри Згромадження Пресвятої родини прийняли на оздоровлення батьків загиблих Героїв

Протягом 4-9 грудня у Гошівському монастирі сестер Пресвятої родини відбулася чергова реабілітаційна зустріч для батьків бійців, які загинули в АТО/ООС. Таку реабілітацію провела Комісія УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я за дорученням Координаційної ради з питань душпастирства в кризових ситуаціях Патріаршої курії УГКЦ. У ній взяли участь мешканці Запорізької, Донецької, Івано-Франківської та Волинської областей. Упродовж тижня вони спілкувалися із психологами Мар'яною Бісик та Романом Зіненком, мали духовні бесіди зі священниками о. Ярославом Рохманом та о. Назарієм Мицком, відвідували Літургію та приступали до Святих Таїнств Покаяння і Євхаристії.

В атмосфері взаєморозуміння та співчуття батьки загиблих героїв ділилися своїм досвідом переживання втрати сина, слухали інших та висловлювали свою підтримку. Завдяки праці психологів учасники реабілітації дізналися про негативний вплив неоплакованої втрати й отримали знання, як її пережити, навчилися бачити ознаки оздоровлення та будувати плани на майбутнє. На духовних бесідах родичі загиблих воїнів дізналися, що Бог любить їх та співстраждає з ними, Він готовий і хоче допомогти їм, якщо вони дозволять Йому.

Окрім духовних і психотерапевтичних бесід та занять, учасники реабілітації ходили пішки на Ясну гору, щоб помолитися біля Гошівської чудотворної ікони Богородиці, відвідали с. Вигоду та побували на екскурсії у центрі спадщини Вигодської вузькоколійки. У переддень від'їзду з архієрейським благословенням реабілітантів відвідав єпископ-помічник Стрийський Богдан Манишин, який під час зустрічі мав нагоду поспілкуватися в дружньому колі з родинами та поблагословити їх.

На завершення присутні насолодилися концертом сімейного гурту о. Василя Бурія «Грона любові».

Джерело: Західне бюро «Живого ТБ»

У Києві відбувся щорічний благодійний Вечір УКУ

15 грудня у Міжнародному виставковому центрі у Києві відбувся щорічний благодійний вечір та «тихий аукціон» Українського католицького університету. Під час вечора, на який прийшло понад 500 приятелів УКУ, було задекларовано 92 студентські та 11 викладацьких стипендій. Благодійний аукціон зібрав близько 600 тисяч гривень. Загальна ж сума зібраних пожертв становить рекордні 12,5 мільйона гривень.

Вечір розпочався з «тихого» та «гучного» аукціону. Тут зустрілися давні друзі, котрі відвідують благодійний вечір уже багато років поспіль, а для тих, хто прийшов того дня вперше, відбулось чимало нових знайомств. Відтак з молитви розпочалася святкова вечеря. Першим до слова запросили Главу УГКЦ Блаженнішого Святослава.

– Мені дуже приємно, що саме УКУ є іконою відкритої Церкви, яка є водночас і помісною, і глобальною. Глибоко вдивляючись у таємниці Божої премудрості, вона водночас дивиться в саме серце сучасної людини та українця і вдивляється у майбутнє.

Також цього вечора відкривається нова місія і для УКУ, який є майданчиком нової евангелізації та проповіді Євангелія у сучасному житті. Ми розуміємо, що сучасне суспільство чекає не лише зміни вивіски чи внутрішньої організації, а й очікує нової якості церковного буття, душпастирства; проголошення слова святого Євангелія для звичайної людини покликане трансформувати, звільнити, освітити, відкрити світові душу українського народу. Тому сердечно дякую усім, хто у цей соборний спосіб долучається до розвитку УКУ, чії двері відкриті для усіх, навіть для тих, хто ще не знайшов свого шляху до Бога. З вашою підтримкою цей університет здатний зробити те, чого від нього чекає Бог та суспільство, – наголосив у своєму слові Глава УГКЦ.

Крім Блаженнішого Святослава, до гостей благодійного вечора звернувся Шон-Патрік Лаветт, керівник служби «Радіо Ватикан» та владика Борис (Гудзяк), правлячий єпископ єпархії святого Володимира в Парижі. Серед запрошених гостей були Ірина Данилевська – засновниця та голова організаційного комітету «Ukrainian Fashion Week», Ізабель Дюмон – Надзвичайний і Повноважний Посол Франції в Україні, Сільвія Йозефіна Кортес Мартін – Надзвичайний і Повноважний Посол Іспанії в Україні, Ірма Вітовська – заслужена артистка України, та багато інших.

Нагадаємо, щорічний благодійний бенкет в Києві – традиційний захід на підтримку Українського католицького університету, який відбувається з 2008 року. Бенкет організовує коло київських приятелів УКУ. Традиційними заходами на благодійному бенкеті є «тихий аукціон» творів мистецтва та лотерея, лоти для якої надають як приватні меценати, так і українські та іноземні компанії, а також посольства. Такі ж вечори проводять у США.

Джерело: УКУ

У Львові презентували першу біографічну працю про Праведника народів світу

22 грудня в соборі святого Юра у Львові відбулася презентація першої біографічної книги про отця Климентія Шептицького «Казимир граф Шептицький – отець Климентій: польський аристократ, український ієромонах, екзарх Росії та Сибіру, Архимандрит Студитів, Праведник народів світу, блаженний Католицької Церкви», автором якої є Іван Матковський.

Автор цієї першої біографічної книги про отця Климентія Шептицького поділився, що лише написання книги зайняло аж дев'ять місяців, а ілюстративна робота тривала понад шість, оскільки потрібно було знайти якісні фотографічні матеріали, а потім їх належно «вбрати».

– Минулого року я з отцем Юстином Бойком впорядковували листи отця Климентія Шептицького до родини. І коли ми їх сортували, то з'ясувалося, що чимало моментів з життя отця є невідомими, хоча матеріали, по яких можна зробити дослідження, є у відкритому доступі. Вважаю, що причиною такої «невідомості» стала незацікавленість істориків. Хоча їх можна зрозуміти, адже історики є світськими людьми, дослідження яких орієнтується на цікавість загалу чи розкритість певної теми. І одним із завдань цієї книги є збільшення зацікавленості людей до історії осіб, які внесли небувалий вклад в розвиток нашого світу та краю, – розповів Іван Матковський.

Отець Юстин Бойко зазначив, що день для презентації книги обраний не просто так, адже саме 22 грудня 1917 року перед Архикатедральним собором святого Юра отець Климентій прийняв схиму, яку літургійні книги називають «малим ангельським образом».

– Взявши книгу до рук, ви одразу побачите її назву – «Казимир граф Шептицький – отець Климентій: польський аристократ, український ієромонах, екзарх Росії та Сибіру, Архимандрит Студитів, Праведник народів світу, блаженний Католицької Церкви». Уже з самої назви праці можна зрозуміти, що автор намагався охопити весь період життя отця – від народження і до смерті. Книга поділена аж на 17 розділів, де останній присвячений спогадам сучасників отця та його членів родини, – поділився отець Юстин Бойко.

Також отець розповів про саму структуру книги, що на кожній сторінці у правій верхній частині вказано рік життя отця Климентія. Таким чином, за його словами, автор книги сприяє зручності у читанні, особливо для тих, хто бажає оперативно ознайомитися з даними.

Як зазначив о. Юстин, у книзі лівову частку посідає опис досі незнаного широкому загалу світського життя отця Климентія Шептицького, а також роздуми його матері Софії Шептицької про дитину, яку вона носить під своїм серцем. І саме ці маловідомі клаптики його біографічної історії дають зрозуміти, якою була ця постать насправді та чому отець став саме таким.

До відновлення пам'яті про блаженного священномученика Климентія Шептицького долучилися низка професіоналів: літературний редактор Оксана Думанська, львівська художниця Леся Квик, коректор Ольга Громик, мистецтвознавець Іванна Новаківська та перекладач Ярема Кравець.

Катерина Клименко, ІА ZIK.

Папа: Господь принесе полегшення любій Україні, що з нетерпінням прагне миру

У цьогорічному різдвяному посланні Святіший Отець заохотив наново відкривати дар братерства, особливо бажаючи цього тим регіонам, які спрагли миру.

«Нехай же Господь, який народжується, принесе полегшення любій Україні, що з нетерпінням прагне наново повернути тривкий мир, який все ще запізнюється. Лише з миром, що шанує права кожного народу, країна зможе піднятися після знаних страждань та відновити гідні життєві умови для своїх громадян. Запевнюю свою близькість християнським спільнотам цього регіону і молюся за те, щоб могли будуватись стосунки братерства і дружби», – мовив Папа Франциск, виголошуючи різдвяне послання до Риму та до світу.

Опівдні 25 грудня Глава Католицької Церкви з'явився в центральній лоджії ватиканської базиліки Святого Петра в супроводі кардинала-протодиякона Ренато Рафаелло Мартіно та кардинала Кевіна Джозефа Фарелла, префекта Дикастерії в справах мирян, сім'ї та захисту життя. Після виконання італійського та папського гімнів Глава Католицької Церкви звернувся з традиційним посланням «Urbi et Orbi».

«Своїм втіленням Божий Син показує нам, що спасіння проходить через любов, прийняття, пошану до нашої убогої людської природи, яку всі ми поділяємо серед великого розмаїття етнічних груп, мов, культур..., але ми – всі брати й сестри в людській природі! Отож, наші відмінності не є втратою чи загрозою, вони є багатством», – наголосив Папа, скеровуючи свою думку до тих частин світу, які особливо потребують «наново відкрити узи братерства, які еднають нас, як людей, і поєднують усі народи».

Глава Католицької Церкви побажав відновити діалог та ступити на дорогу миру ізраїльтянам і палестинцям, віднайти братерство після цих довгих років війни «любій і розтерзаній Сирії». Він висловив сподівання, що перемир'я, досягнуте завдяки посередництву міжнародної спільноти в Ємені, принесе «полегшення багатьом дітям і населенню, виснаженому війною та голодом».

Папа скерував свою думку до Африки, «де мільйони біженців та переселенців потребують гуманітарної допомоги й продовольчої безпеки», побажав зміцнення братерських узів, «які поєднують Корейський півострів», а Венесуелі – «віднайти згоду, щоб усі складові суспільства по-братерськи трудилися задля розвитку країни та підтримки найслабших верств населення».

Святіший Отець також згадав народи, які «зазнають ідеологічної, культурної та економічної колонізації», і «братів та сестер, які святкують Господне Різдво у важких, аби не сказати, ворожих ситуаціях, зокрема, там, де християнська спільнота є меншістю, іноді – беззахисною та невизнаною».

«Нехай же мале та змерзле Дитя, яке сьогодні споглядаємо в яслах, захистить усіх дітей на землі та кожну слабку, беззахисну й відкинену мов непотріб людину. Щоб усі ми могли отримати мир та утешення з народження Спасителя, а відчуваючи, що нас любить єдиний Небесний Отець, ми наново зустрілися та жили як брати й сестри», – побажав Глава Католицької Церкви, після чого розпочав проказування молитви «Ангел Господній», після якої уділив урочисте Апостольське благословення, яке супроводжувалося наданням повного відпусту.

«Vatican News»

У Ватикані офіційно повідомили про створення Православної Церкви України

«39-річний митрополит Епіфаній Думенко був обраний очолити нову Українську Автокефальну Церкву на спеціальному Об'єднавчому соборі, який відбувся в історичному соборі Святої Софії в Києві в суботу», – йдеться у повідомленні офіційного порталу новин Ватикану від 17 грудня.

За словами архієпископа Євстратія (Зорі), поява цього повідомлення на ватиканському сайті означає, що новоутворена Українська Церква набуває для Ватикану суб'єктності. «Вельми болюча новина для Московської Патріархії. І дуже вагома – для католицького і всього християнського світу», – зазначає архиєрей.

«Хоча відсутність євхаристійної єдності між Католицькою Церквою і Православною Церквою визначає, що офіційно перша не здійснює якогось церковного акту визнання нової автокефалії, однак фактично поширення цієї офіційної новини є сигналом для всіх, хто ще має сумнів, в тому числі у Помісних Церквах: дипломатія Вселенського Патріархату перемогла московські потуги. А це означає, що у тих Церквах, які ще не визначилися з визнанням автокефалії, з'явився вагомий аргумент зробити це відразу після вручення Томосу. Можливо, саме тому Вселенський Патріарх і призначив цю подію на 6 січня – щоб дати час тим, хто ще коливається, ухвалити вірне рішення та підтримати нову автокефальну Церкву-сестру», – пояснив архієпископ Євстратій (Зоря).

За матеріалами РІСУ

Кожен сьомий християнин живе в країні з переслідуваннями

У світі кожен сьомий християнин живе в країні, де тривають переслідування. Такі висновки випливають із «XIV-го рапорту щодо релігійної свободи», підготовленого організацією «Допомога Церкві в потребі», який був представлений 22 листопада. Згідно з висновками оглядачів, 300 мільйонів християн зазнають переслідувань.

У рапорті, що аналізує період від червня 2016-го до червня 2018 року, відзначено зростання порушень релігійної свободи в багатьох країнах. Зокрема, у 21 країні рівень порушень визначено як «переслідування», а у 17 – як «дискримінація». Загалом, 61% населення планети живе в країнах, де відсутня належна пошана до релігійної свободи, в 11% держав тривають переслідування, а в 9% – дискримінація.

У 17 з-поміж 38 країн, в яких зафіксовано серйозні порушення релігійної свободи, ситуація погіршилася. В таких як Північна Корея, Саудівська Аравія, Нігерія, Афганістан та Еритрея, ситуація залишилася незмінною, оскільки «є настільки серйозною, що вже не може бути гіршою».

Тривожною тенденцією названо зростання «агресивного націоналізму на шкоду меншинам». Це явище в країнах проявляється по-різному, а показовою названо ситуацію в Індії, де протягом 2017 року скоєно 736 нападів на християн (проти 358 у 2016 році). Такий ультра-націоналізм не обов'язково має релігійне підґрунтя, але проявляється як ворожість держави до всіх релігій, прикладом чого є КНР чи КНДР.

Як стверджують оглядачі, успішні військові кампанії проти ІДІЛ та інших екстремістських угруповань деякою мірою зменшили поширення інших воєнничих ісламістських рухів в Африці, Азії та на Близькому Сході. Загалом, фундаменталізм із цим підґрунтям присутній у 22 країнах, в яких проживає 1 мільярд 337 мільйонів людей.

В той же час, хоч у Нігерії, як здається, протягом досліджуваного періоду «Боко-Гарам» почав втрачати позиції, з'явилися інші угруповання ісламських бойовиків. Жорстокі антихристиянські теракти трапляються в Єгипті. Викликає стурбованість явище викрадання та примусового навернення жінок і дівчат, як також застосування бойовиками звалтування як методу ведення війни.

Упорядники рапорту не замовчують «завісу байдужості», тобто того факту, що в той час, як уразливі релігійні спільноти страждають, їхнє становище залишається байдужим для «секуляризованого Заходу». Водночас на Заході зафіксовано зростання антисемітизму.

У цьогорічному «Рапорті» Україну зараховано до країн, де існує дискримінація. Значна частина розділу присвячена ситуації на окупованих територіях на сході країни та Криму. Крім того, звернено увагу на дискримінаційні положення деяких законопроектів, відзначено випадки дискримінаційних дій місцевих органів влади в тому, що стосується виділення земельних ділянок чи реституції релігійного майна, а також деякі майнові суперечки між громадами різних конфесій.

«Vatican News»

Папа про «журналістику від людей для людей», що дає голос тим, які його позбавлені

«Також і засоби комунікації є Божим даром: вони спричинилися до розширення горизонтів багатьох осіб. Це є Божим даром, а також великою відповідальністю», – на цьому наголосив Папа Франциск, приймаючи 13 грудня керівників, працівників, співробітників та друзів італійської католицької телерадіокомпанії «Telespace», що відзначає 40-річчя заснування та постійної тісної співпраці з Апостольською Столицею.

Єпископ Риму наголосив, що силу засобів комунікації можна окреслити словом «близькість». Мова йде про «близькість», яка спроможна заопікуватись, підтримувати, зціляти, супроводжувати та святкувати разом. «Telespace» завжди відзначалася своїм покликанням до «близькості» й до справжнього служіння Богові та людям у Церкві. З цієї перспективи вже від початків діяльності телеканалу було обрано позицію не приймати жодної реклами і діяти виключно на основі добровільних пожертв, що є виявом цілковитого довір'я до Господа Бога, за прикладом перших християн.

«Telespace» народилася як маленький телеканал, що покривав лише кілька італійських регіонів. Ціллю було стати голосом тих, хто позбавлений голосу. «Заохочую вас і далі прямувати цим шляхом. Зокрема, у наш час, коли культура відкинення залишає без голосу дедалі більше людей», – наголосив Глава Католицької Церкви, пригадавши, що у 1990 році, на бажання святого Івана Павла II, було відкрито римський осідок телеканалу, щоб доносити до людей повчання Святішого Отця через трансляції загальних аудієнцій, недільної молитви «Ангел Господній», різних богослужінь тощо.

За словами Папи, беручи до уваги тісну довголітню співпрацю «Telespace» зі Святим Престолом, спільне відзначення 40-річного ювілею є можливістю призадуматись та відновити зобов'язання, які були прийняті 40 років тому. А для цього, як наголосив він, слід звернути увагу на три речі.

Насамперед Вселенський Архієрей закликав присутніх бути «антенами духовності». Символізм антени є гарним та дуже промовистим: передавати і приймати сигнал. Звідси й завдання для кожного, хто трудиться у цій телерадіокомпанії: вміти розпізнавати в усьому, що трапляється, духовні знаки милосердної любові Небесного Отця. Також і в наш час Святий Дух є Тим, Хто засіває у нас бажання Божого Царства через численні живі «канали», через людей, які дозволяють на те, щоб їх життєвою історією вела Добра Новина про Ісуса.

«Щоб у вашій професії ви могли бути «живими каналами» духовності, скерованими до Бога і до всіх ваших радіослухачів та телеглядачів, зокрема, убогих, останніх, відкинутих», – побажав Святіший Отець, закликавши ніколи не забувати про бідних, ув'язнених, засуджених до смертної кари.

Друге завдання, на яке увагу присутніх звернув Папа Франциск, це виховання молоді у школі Євангелія. Пригадуючи засідання та кінцевий документ Синоду Єпископів про молодь, що у жовтні цього року відбувся у Ватикані, Папа наголосив, що молодь перебуває у серці Господа Бога, а, отже, й у серці Церкви. Проте мусимо визнати, що це ствердження не завжди має належний відгомін у душпастирській практиці.

Було б чудово, коли б також і медіа присвятили молоді більше уваги; не лише розповідаючи про невдачі юнаків та дівчат, але й про їхні бажання та надії. Євангеліє радості закликає нас до виховничої місії, яку не можна більше відкладати. «Виховувати молодь у школі Євангелія означає, перш усього, бути свідками єдиного Слова, яке спасає», – наголосив Папа, побажавши, щоб комунікативне служіння було спрямованим на діалог та слухання молоді.

Третім завданням, на яке Вселенський Архієрей звернув увагу присутніх, є «бути оповідачами, які не впадають у пліткарство». Він підкреслив, що комунікація – це не лише передавання новин, а й готовність, взаємне збагачення, стосунки. На жаль, залишається дуже поширеною форма комунікації, яка не є уважною до іншої людини, а лише пліткарством, що є надзвичайно шкідливим для людства та здатним «вбити» людину.

Отож, на переконання Єпископа Риму, слід відповідально комунікувати, пам'ятаючи про те, скільки зла можна спричинити язиком, пліткуванням, очорненням. Тому необхідно пропагувати «журналістику миру», журналістику «від людей для людей», що перебуває на служінні іншим, зокрема тим, які не мають голосу; журналістику, яка намагається вказати альтернативні вирішення щодо ескалації галасу та вербального насильства.

На закінчення Папа побажав присутнім осягнути поставлену ціль, яка вміщена у назві їхньої телерадіокомпанії: «Tele-space», тобто бути «телебаченням миру», який є Божим даром та здобутком людства. «Ваш логотип – це голуб, що несе в дзьобі оливкову гілку. Бажаю, щоб ви кожен день були голубами миру і літали в ефірі на двох крилах: молитви та любові», – підсумував Святіший Отець, побажавши усім доброго приготування до Христового Різдва та удіяючи своє Апостольське благословення.

«Vatican News»

Нова амбулаторія від Папи Франциска для бідних і паломників

(Фото: Associated Press)

Апостольська елемозинерія відкрила нову медичну амбулаторію поблизу колонади Берніні, що обрамлює площу Святого Петра у Ватикані. Названа «Матір'ю Милосердя», вона стала новим подарунком Папи Франциска для безхатченків, які вже віддавна отримують невідкладну медичну допомогу тут, під колонадою, разом з іншими послугами, започаткованими давніше – перукарні та душових кабін.

Для потреб амбулаторії переобладнано колишнє відділення Ватиканської пошти. Проектні та ремонтні роботи виконали спеціалісти губернаторства держави-міста Ватикану, зокрема, Дирекції медичних послуг. Комплекс складається з трьох медичних кабінетів, адміністративного приміщення, туалетних кімнат і прийомної. Кабінети оснащені засобами для надання первинної медичної допомоги та деякими засобами діагностики.

Амбулаторія прийматиме потребуючих три дні на тиждень – у понеділок, четвер та суботу. В інші дні вона діятиме наготові для надання невідкладної допомоги паломникам під час аудієнцій та зустрічей, які Святіший Отець проводить на площі Святого Петра, чи богослужень в базиліці.

Служіння в новій амбулаторії здійснюватимуть лікарі-волонтери та медперсонал Святого Престолу й римського університету «Tor Vergata», волонтери з Товариства «Солідарна медицина». Крім того, в амбулаторії проводитиметься стажування для студентів та інтернів факультету медицини університету «Tor Vergata».

«Vatican News»

Православну Церкву України вперше згадали на Божественній Літургії в Константинополі

«Сьогодні вперше в історії ім'я глави нової Української Церкви прозвучало серед інших імен Патріархів та Архієпископів... Нова Українська Церква була згадана діяконом Вселенського Патріархату серед інших Церков у диптиху (переліку помісних автокефальних Церков)», – ідеться в повідомленні інтернет-видання «Orthodoxia».

Водночас сам Митрополит Епіфаній під час першої Служби Божої в ролі Предстоятеля Церкви в Михайлівському соборі згадав усіх Предстоятелів Церков, крім Патріарха Кирила. «Фактично такі дії української Церкви можуть свідчити про намір не встановлювати церковного спілкування з РПЦ», – зазначає ВВС.

Згадка Предстоятелів помісних Православних Церков у суворій відповідності до їх місць у диптиху є однією з ключових ознак церковного спілкування між ними. Першим у диптиху йде Вселенський Патріарх, а Українська Церква буде згадуватися на 15-му місці.

Вселенський патріарх уже запросив Митрополита Київського та всієї України Епіфанія на Фанар для вручення Томосу 6 січня.

Джерело: «Лівий Берег»

Папа: Як не змарнувати Різдво?

Якщо Різдво залишиться гарним традиційним святом, в якому центральне місце займатимемо ми, а не Господь, то воно перетвориться у втрачену нагоду. Перед такою небезпекою перестеріг Папа Франциск, промовляючи до паломників, які в середу, 19 грудня, зібралися в залі Павла VI у Ватикані на останню в цьому році загальну аудієнцію. Свої роздуми він присвятив Христовому Різдву.

«Ялинки, прикраси та ілюмінації повсюди нагадують, що й цього року буде свято. Рекламна машина запрошує обмінюватися завжди новими подарунками, щоб робити одні одним несподіванки. Але запитую себе: чи саме таке свято подобається Богові? Якого Різдва хоче Він, яких подарунків та несподіванок?» – такими словами розпочав своє повчання Святіший Отець, скерувавши думку слухачів до «першого в історії Різдва», щоб зрозуміти «Божі смаки».

У цьому Різдві також не бракувало несподіванок. До Марії, нареченої Йосифа, прийшов ангел, перемінивши її життя. Йосиф отримав покликання стати батьком сина, якого він не породив. Син, що зачинається у найменш відповідний момент, адже Йосиф і Марія на той час були лише нареченими. «Різдво, – підкреслив Папа, – приносить неочікувані зміни в життя. Тож якщо хочемо пережити Різдво, ми повинні відкрити серця, щоби бути готовими до несподіванок, тобто до неочікуваної переміни життя».

Саме у різдвяну ніч прийшла «найбільша несподіванка» – Всевишній як мале дитя. Слово Боже стало «немовлям», тобто «неспроможним говорити». А приймають Спасителя не влада й дипломати, а прості пастухи, що на заклик ангела побігли без зволікання.

«Різдво означає святкувати нечуване, що походить від Бога, чи, ще краще, святкувати нечуваного Бога, який перевертає нашу логіку та наші очікування», – наголосив Святіший Отець, додаючи, що Різдво означає приймати на землі «несподіванки з неба».

Отож, Різдво «започатковує нову епоху», в якій «життя не програмується, а дарується», тобто вже не живеться для себе, але «для Бога і з Богом», бо «від Різдва Бог є Богом-з-нами». «Пережити Різдво означає піддатися потрясінню його вражаючою новизною», – підкреслив Папа, зазначаючи, що Різдво є перемогою «покори над пихою, простоти над безміром, тиші над гамором, молитви над «моїм часом», Бога над моїм «я»».

За словами Святішого Отця, святкувати Різдво означає поводитися як Ісус, який прийшов до нас, потребуючих, тобто сходити до тих, які потребують нас. Це означає, як Діва Марія, довіритися Богові, «навіть не розуміючи, що Він зробить». Це означає поводитися як святий Йосиф: підвестися, аби здійснити те, чого хоче Бог, «навіть якщо це не відповідає нашим планам».

Папа також звернув увагу на «вражаючу» поведінку святого Йосифа, що проявилася в тому, що він «у Євангелії не промовив жодного слова», натомість слухав Господа, який «промовляв до нього саме в тиші». «Різдво, – додав він, – означає віддавати перевагу тихому голосові Бога, а не галасові споживацтва. Якщо вмітимемо в тиші стояти перед вертепом, Різдво й для нас буде несподіванкою, а не лише звичною річчю».

«Однак, існує можливість, на жаль, помилитися святом та замість новизни з небес віддати перевагу звичним земним речам. Якщо Різдво залишатиметься лише гарним традиційним святом, де у центрі перебуваємо ми, а не Він – то це буде втрачена нагода», – вів далі Святіший Отець, закликавши «не перетворювати Різдво у світське свято», не відсувати набік Того, Кого святкуємо, щоб не було з нами так, як писав євангелист Іван: «Прийшов до Своїх, але Свої Його не прийняли».

За словами Папи, в ці дні ми є свідками біганини, більшої, ніж в інші періоди року. Але так ми «чинимо протилежне тому, чого прагне Ісус». Ми звинувачуємо світ, що став «надто швидким»; натомість Ісус «не обвинувачує світ, але просить нас не дати себе поглинути» та «чувати й молитися в кожній хвилині».

«Отож, Різдво буде тоді, коли ми, як святий Йосиф, зробимо місце для тиші, коли, як Марія, скажемо Богові: «Ось я», коли, як Ісус, будемо близькими до самотніх, коли, як пастирі, вийдемо зі своїх огорож, щоби стояти з Ісусом. Різдво буде тоді, коли віднайдемо світло в убогій вифлеємській печері. Не буде Різдва, якщо шукатимемо сліпуче сяйво світу, якщо будемо переповнені подарунками, обідами й вечерьми, але не допоможемо бодай одному вбогому, який уподібнюється до Бога, котрий на Різдво прийшов убогим», – сказав Папа, побажавши: «Дорогі брати й сестри, бажаю вам благодатного Різдва, багатого Ісусовими несподіванками! Вони можуть здаватися незручними, але такими є Божі смаки. Якщо приймемо їх, то самі собі зробимо чудову несподіванку. Кожен бо з нас має приховану в серці здатність здивувати себе самого. Дозвольмо Ісусові під час цього Різдва здивувати нас».

«Vatican News»

«Різдво – це сімейне свято, коли ми відчуваємо, що Небесний Отець радіє з нами!» – Предстоятель УГКЦ у своєму англійському привітанні

Мир, любов і світло – саме ці важливі цінності можуть стати найкращим подарунком від Божого Сина у період Різдвяних та новорічних свят для кожного з нас. На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму привітанні з Різдвом Христовим для всіх вірян, які відзначають це свято 25 грудня, тобто за григоріанським календарем. Варто зазначити, що Предстоятель уперше підготував відеопривітання англійською мовою.

«Ми наближаємося до свята Різдва нашого Спасителя Ісуса Христа, тобто до тієї таємниці втілення Божого Сина, Божої любові, яка стане плоттю людської історії та одним із нас. Тож з цієї нагоди дозвольте мені висловити найкращі побажання кожному з вас», – такими словами звернувся до вірних Глава УГКЦ.

«Різдво – це особлива сімейна подія, коли в наших сім'ях, у наших оселях ми відчуваємо, що Небесний Отець радіє з нами. У Його присутності Спаситель може принести нам Божий мир, любов і світло. Бажаю кожному з вас веселого Різдва і щасливого Нового року!» – радісно привітав Блаженніший Святослав усіх із новорічними та Різдвяними святами.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ відзначив найважливіші події УГКЦ в 2018 році

Звільнення заручників з полону бойовиків та візит Папи Римського до греко-католицького собору Святої Софії в Римі – ось ці дві події, на мою думку, є ключем до розуміння того часу, який ми прожили у 2018 році, що минає. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав в інтерактивній програмі «Живого ТБ» «Відкрита Церква» про підсумки 2018 року, коментуючи тематичний сюжет.

Глава УГКЦ відзначив події, якими розпочинався 2018 рік, які є ключем до розуміння всього року. Найголовніше – це звільнення наших заручників.

«З паном Ігорем Козловським, – розповів Предстоятель УГКЦ, – ми почали серію бесід. Сподіваюся, зможемо здійснити певний проект осмислення страждань сучасної України в обставинах сьогоденної агресії... Пан Козловський – унікальна людина, унікальний релігієзнавець, інтелектуал, який допомагає сьогодні багатьом в Україні зрозуміти цінність страждань, вартість терпіння за свободу та незалежність нашої держави».

Друга подія, відзначив Глава Церкви, – це візит Святішого Отця до собору Святої Софії в Римі. «Він показав цінність праці і християнського покликання української жінки-емігрантки в Італії. Так само він хотів показати жест солідарності, підтримки з українським народом, який є жертвою російської несправедливої агресії», – зауважив духовний лідер українців.

Ще однією важливою подією 2018 року було святкування сторіччя відновлення української державності. З цієї нагоди єпископи Києво-Галицького Верховного Архієпископства УГКЦ видали окреме послання, у якому закликали вірних Церкви та всіх людей доброї волі «приєднатися до подячних молитов Господеві, за ласкою якого була відновлена і збережена державність нашого народу, хоча світові потуги не раз перекреслювали та ставили її під сумнів, бажаючи приректи нашу незалежну державу на забуття і небуття».

«Страждання, їхній зміст, а відтак Божа рука, яка до нас протягнута, яка веде нас як народ, як державу, як Церкву шляхами нашої історії. Ось цих дві події, які, на мою думку, є ключем розуміння того часу, який ми прожили у 2018 році, що минає», – підсумував Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Декілька фактів про Різдво, які змінять ваш підхід до святкування

Клайв Льюїс дуже коротко і влучно описав Різдво: «Син Божий став людиною, щоб люди могли стати синами Божими».

Зараз щораз більшої популярності набуває проєвропейська традиція дарувати подарунки на Різдво. І справді, ми любимо дарувати та отримувати подарунки – так висловлюємо взаємну любов. Та Бог показав цей приклад піднесенням нам найбільшого дару: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів. 3,16).

Священна сторона Різдва зосереджена на Ісусові, чие ім'я означає «порятуюнок». Ангел сказав Йосифу про Марію: «Вона породить Сина, і ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе народ Свй від гріхів їхніх» (Мт. 1,21).

Один письменник зазначив: «Якби нашою найбільшою потребою була інформація, Бог послав би викладача. Якби нашою найбільшою потребою були технології, Бог послав би нам вченого. Якби нашою найбільшою потребою були гроші, Бог послав би нам економіста. Але оскільки нашою найбільшою потребою було прощення, Бог послав нам Спасителя».

Священна сторона Різдва фокусується на тому, як Йосиф і Марія були змушені пройти 76 миль від Назарета до Вифлеєма, щоб заплатити податок і пройти перепис, для виконання пророчтва. «Вифлеєм» перекладається як «дім хліба». Зважте на цікавий факт: Ісус – Хліб Життя, що живить духовні потреби голодуючого людства, повинен був народитися саме в Вифлеємі.

Святе Письмо також оповідає про те, як Бог відкрив народження Спасителя пастухам і мудрецам, тобто людям, які перебувають на протилежних кінцях соціального спектра. Волхви були багатими вченими, про що свідчать принесені ними дари; пастухи – неосвічені і бідні, і не принесли жодних дарів, крім свого поклоніння.

Ісус був і добрим Пастирем, і наймудрішим з тих, котрі коли-небудь жили (навіть більшим за Соломона: «Цариця півдня стане на суді з цим поріддям і його засудить, бо вона прибула з кінця світу, щоб побачити мудрість Соломона, а тут є – більше від Соломона!» (Мт. 12, 42).

І суть проста – Ісус прийшов, щоби врятувати тих, що знаходяться на обох кінцях соціального спектра, і всіх, хто між ними.

Хтось влучно зауважив: «Важливо, щоб важливе завжди залишалося важливим!» Так легко «загорнутися» в усі наші покупки, прикраси, готування святкового столу, що можна просто забути про «головного героя» Різдва.

А ще хтось помітив: «Той, у кого немає Різдва в серці, ніколи не знайде його під ялинкою». Матеріальні речі дають нам тільки тимчасовий емоційний трепет, який зникає.

Можливо, вас здивує, що слово «Евенежер» з'явилося в Біблії задовго до того, як Чарльз Діккенс використав його в своєму класичному романі 1843 року «Різдвяна пісня». У цій історії це ім'я отримав злий ливвар, який ненавидів Різдво й отруював радість своїм клієнтам та родичам, які святкували його. У Біблії ж Евенежер – назва древнього міста в Ізраїлі: «Слово Самуїла було для всього Ізраїля. Того часу вибрались філістимляни на Ізраїля війною, й ізраїльтяни виступили на війну проти філістимлян та й отаборились при Евен-Езері; а філістимляни отаборились під Афеком» (І Сам. 4, 1); «Філістимляни ж забрали ковчег Божий і принесли його з Евен-Езера до Ашдоду» (І Сам. 5, 1).

Ця назва щодо священного каменя, який пророк Самуїл спорудив у пам'ять про місце, де Бог надприродно втрутився в битву проти філістимлян. Христос же – наш Камінь допомоги – Скала Століть і Наріжний Камінь, на якому ми будуємо своє життя.

Як би ми не любили казки, ми не можемо дозволити собі ігнорувати або забувати священну сторону Різдва. Хоча є багато хороших фантастичних історій, історія Христа – як і раніше – факт! Так що це просте нагадування повернутися до Вифлеєму, знову відвідати Марію та Йосифа в хліві, схилитися перед Месією в яслах, поклонитися разом із пастухами і мудрецами, співати з ангелами та святкувати таку важливу подію – Бог послав нам Спасителя. Наше святкування Різдва має бути наповнене Христом!

Переклад та адаптація
Наталії Павлишин, «ДивенСвіт»

«Тиха ніч»: 200 років найвідомішій у світі колядці

Вечері у вівторок, 18 грудня, на площі Святого Петра у Ватикані перед шоткою-вертепом та ялинкою лунали звуки найвідомішої у світі колядки «Тиха ніч, свята ніч». Її виконували музиканти та хористи, одягнені у традиційні тірольські костюми. Загалом понад 600 осіб прибули до Ватикану з Тіроля – історичної області Центральної Європи, де 200 років тому народилася ця колядка. Текст пісні написав священник Йозеф Мор у 1816 році. Два роки пізніше австрійський композитор Франц Ксавер Грuber написав до неї музику. Вперше колядка була виконана під час різдвяного богослужіння 24 грудня 1818 року в храмі св. Миколая в австрійському містечку Оберндорф-бай-Зальцбург.

Єпископ Інсбрука Герман Глеттлер, що супроводжував тірольських паломників, в інтерв'ю для «Vatican News» зазначив, що основна ідея колядки «Тиха ніч, свята ніч» – це освячення ночі; освячення всього, що ототожнюється з темнотою: відчуження, страхів, ненависті і ворожнечі. Своім народженням Христос освятив ніч. «І це народження, – додав єпископ, – не потрібно сприймати лише як історичну подію, що відбулася в минулому, але як таку, що відбувається сьогодні в людському серці. Саме тому ця пісня «Тиха ніч, свята ніч» має глибоке містичне значення, бо вона поєднує нас з теперішністю Бога тепер і тут».

Пісня «Тиха ніч, свята ніч» належить сьогодні до світової спадщини ЮНЕСКО і була перекладена на 300 мов.

Автори «Тихої ночі» священник Йозеф Мор і композитор Франц Ксавер Грuber (банер у музеї «Тихої ночі» у містечку Оберндорф)

Під час Загальної аудієнції 12 грудня Папа Франциск звернувся з привітанням до делегації представників австрійського парламенту, які також прибули до Ватикану в рамках святкування 200-річчя колядки «Тиха ніч». «У своїй глибокій простоті ця пісня допомагає нам усвідомити події Різдвяної ночі: Ісус, Спаситель, що народився у Вифлеємі, відкриває нам божественну любов Отця», – зазначив Святіший Отець.

Під час аудієнції зальцбурзька співачка Мартіна Матур виконала колядку у супроводі гітари, яка була відтворена за зразком тієї гітари, яку використовували під час першого виконання знаменитої різдвяної пісні 200 років тому.

Того ж дня ввечері посольство Австрії при Святому Престолі організувало святковий вечір. «Пісня «Свята ніч» – це послання миру, яке 200 років тому вийшло з Австрії і поширилося по всьому світі, – зазначила у своєму інтерв'ю для «Vatican News» Посол Австрії при Святому Престолі Франціска Гонсовіц-Фрісніг. – Пісня складається з шести строф, хоча переважно співають лише три: першу, другу і шосту, – пояснила Посол. – Але весь текст має глибоке послання миру. Тому сьогодні вона є також актуальною і з політичної точки зору, бо прагнення миру і спільності сьогодні є важливішими, ніж будь-коли. Я радію, що нам вдалося принести цю пісню до Риму Святішому Отцеві».

Через деякий час після того, як «Тиха ніч» була вперше виконана в маленькому австрійському містечку, вона широко розповсюдилася Європою. В німецьких церковних пісенних збірках вона з'явилася в 1831 році, причому в них значилося, що автори тексту і музики були невідомі. Авторство Йозефа Мора і Франца Ксавера Грубера вдалося остаточно встановити пізніше завдяки прусському королеві Фрідріхові Вільгельму IV, який особливо любив цю пісню. В 1854 році його придворна капела звернулася до монастиря св. Петра в Зальцбургу, щоби попросити копію пісні, автором якої вважали відомого композитора Гайдна. Вони випадково натрапили на композитора Франца Ксавера Грубера, який підтвердив своє авторство пісні «Тиха ніч, свята ніч».

На початку ХХ століття церква в Оберндорфі, де вперше прозвучала колядка, була повністю зруйнована. Сьогодні на її місці споруджено невелику капличку, а в сусідньому будинку відкрито «Музей Тихої ночі». Найстаріша з авторських партитур (близько 1820 року), що збереглися, зберігається в одному із зальцбурзьких музеїв.

«Vatican News»

Чи існують на війні атеїсти?..

Який він – духовний вимір людського досвіду війни? Як формуються цінності відданого та жертвовного служіння своєму народу? На ці питання найкращу відповідь може дати капелан – слово, яке міцно увійшло в лексику українців за останні три роки бойових дій. Наш співрозмовник – отець Андрій Зелінський, священник УГКЦ, член чернечої громади «Товариство Ісуса», перший офіційний штатний капелан у лавах морської піхоти (36-та окрема бригада). Маючи за плечима філософську освіту (St. Basil College, Стамфорд, США), богословську (Pontificia Universita Gregoriana, Рим, Італія) і політологічну (Національний університет «Киево-Могилянська академія», Київ), він обрав роль душпастиря для військових і служив на найгарячіших напрямках, перебуваючи пліч-о-пліч із солдатами, з червня 2014 року. Ініціював вивчення англійської та італійської мов у зоні АТО, а також написав книжку «Соняхи. Духовність на час війни», а потім – «На ріках вавилонських. Кілька думок про повернення» на основі відчутого.

– На якому етапі нині процес інституалізації військового капеланства?

– Цього року в Україні з'явився державний інститут військового духовенства у Національній гвардії, Державній прикордонній службі та Збройних силах України. Його інституційне оформлення тривало впродовж майже цілого періоду незалежності України. У традиційних українських Церквах завжди існувало усвідомлення того, що Церква несе відповідальність за своїх вірян та інших людей, їхній моральний і духовний стан у будь-якому «вимірі» суспільства. Тому праця священників у Збройних силах зокрема, завжди існувала тією мірою, якою було погоджено командування окремих частин, військових підрозділів. Тобто запит на таку опіку завжди існував. Щоправда, це було на волонтерських засадах, у різних форматах. Я особисто у військовому капеланстві вже 10 років. Свій шлях розпочав в Академії сухопутних військ у Львові. Тобто йдеться про час, коли про війну ще ніхто не говорив і не підозрював. Це дуже важливий момент. Насправді наша сьогодняшня асоціація понять «військовий капелан» і «війна» є не зовсім коректною.

У розвинутих арміях світу, скажімо, країн-членів НАТО, інститут капеланства існує давно. В армії США, наприклад – від створення самої держави. В основі лежить певна філософія розуміння людини, держави і збройних сил. У радянський час ніхто не говорив про духовні потреби військовослужбовця. Йшлося, швидше, про задоволення матеріальних, технічних, психологічних потреб. Натомість духовні потреби в українських військових теж існують. І коли ми говоримо про демократичне суспільство, то держава має прямий обов'язок створити всі необхідні умови, які дозволяють людині задовольни-

ти її духовні потреби мірою та способом, котрі не суперечать свободі інших громадян. Свобода індивідуального сумління – одне з досягнень демократії.

В українському суспільстві на широкий загальний питання капеланства було винесено лише з початком бойових дій в Україні. Перші роки війни показали, що коли інститут Збройних сил був розхитаний, ослаблений, і, відповідно, морально-психологічна, виховна складова була налагоджена не найкращим чином, то капелани, хоч і на волонтерських засадах, як могли, намагалися рятувати ситуацію.

Отже, маємо вже три етапи розвитку капеланства в Україні. Перший – у мирному побуті. Традиційні в нашому суспільстві конфесії завжди цим займалися. Другий етап – це початок бойових дій. І тепер третій етап – це 2017 рік і офіційна інституціоналізація. Станом на сьогодні в штатних структурах основних бойових бригад уже існує посада капелана – військового священника. Це перший етап реалізації «Положення про службу військового духовенства».

– З якими викликами стикається військовий капелан? Як військові ставляться до присутності такої людини?

– Уже є перші виклики – у нас точно не існує достатньої кількості людей, які вміють займатися цим фахово. Адже бути священнослужителем – це одне, а бути духівником військовослужбовців – зовсім інше: це потребує певного досвіду, знань, розуміння військової культури. Деякі, поїхавши в зону бойових дій виконувати пастирський обов'язок, мають єдиний досвід військового капеланства – це служіння в окопах, на лінії зіткнення. Але війни не тривають вічно, і навіть ті ж самі підрозділи, які виконують бойові завдання, рано чи пізно виходять із зони відповідальності на відновлення. Так-от, питання забезпечення духовних потреб в умовах військової культури у контексті бойових дій та мирного повсякдення постає сьогодні головним викликом на шляху завершення формування інституту військового капеланства в Україні.

Капелан – це не тому, що війна, а тому, що є військо, а в ньому – людина-військовослужбовець, яка просить про задоволення її духовних запитів. Тому перед нами постає питання, як готувати професійних капеланів – людей, які, окрім своєї духовної освіти, віри, вміють також свою душпастирську діяльність здійснювати в рамках, визначених законодавством у багатоконфесійній країні. Попри факт, що релігійні інститути займають перше місце з довіри населення, ми живемо в сучасній державі, де ця довіра дуже по-різному виражається й інтерпретується. Ще з часів Першої світової війни був звичай казати: «В окопах не існує атеїстів». З упевненістю можемо сказати, що це неправда. Своє капеланське служіння я почав під Слов'янськом, Краматорськом у 2014 році, потім були Піски, Дебальцеве, Старогнатівка, Гутове, Авдіївська «промка», Широкине, Водяне – у «найгарячіші» періоди на цих напрямках. Є різні люди, з різними поглядами, й атеїстів я теж бачив. Але правдою є те, що перед лицем реальних загроз життю людини, в умовах бойових дій, понівеченого війною людського побуту, коли бракує світла, тепла, любові найрідніших і найближчих, людина кардинально змінюється, переосмислює життєві цінності, шукає глибшого розуміння того, свідком чого їй доводиться ставати.

І тут релігія, духовність пропонує певні категорії осмислення себе й того, що діється навколо. Це дозволяє знайти певний внутрішній спокій, баланс, забезпечує внутрішнє функціонування людини, її цілісність. Війна – це руйнація: особистості, упорядкованих міжособистісних відносин, відчуття безпеки та можливостей індивідуального й суспільного розвитку – нашої людяності. В цьому безладі загрозою стає не лише куля чи снаряд із протилежного боку, а й сама ситуація, в якій доводиться жити та виконувати завдання, є агресивною щодо людської психіки. І от тут духовність дає змогу подолати цю роздвоєність, забезпечити процес зцілення, внутрішнього відновлення, допомагає діяти ефективно.

Людині легше захищати, коли вона розуміє, що є захисником. Це потребує певного категоріального апарату, мови, яка, у свою чергу, теж кристалізується в процесі спілкування. Військовий потребує когось, з ким можна поговорити про ці речі, кому він довіряє. Протягом першого і другого року війни у нас по факту інститут військового психолога був відсутній, хоча номінально існував, і капелани-волонтери своєю присутністю, хто, скільки та як міг, уможливили цей процес корисного спілкування, а відтак – і внутрішнього зцілення.

Часто кажу, що завданням капелана також є «прихилити небо до військовослужбовця». Він має бути людиною молитви, таїнства. Військові часто, принаймні, у моїй практиці, звертаються з проханням про Сповідь чи навіть Хрищення. У таких проханнях криється пошук глибшого сенсу, осмисленого буття в контексті війни. Війна – це завжди жорстокість, вона кидає виклик людяності, розбуджує в людині агресію, і як із цим впоратися – виклик сучасному українському суспільству, що часто проявляється власне як посттравматичний синдромний розлад. Духовність сприяє поверненню до людяності, а осмислена людяність – це те, що робить воїна захисником, формує певні засади його духовної єдності.

– Як ви стали капеланом української армії? Що спонукало вас до служби капеланом у зоні бойових дій?

– Капеланство у моєму житті – велика несподіванка. Як людина віруюча, бачу в цьому Божий промисел і покликання. Я – родом із академічного середовища, зі світу книг, і капеланство у 2006 році стало для мене великим відкриттям. Наголошую, що ми говоримо про армію 2006 року – непривабливе явище, коли все руйнується, зникає, розкрадається, коли гідні люди змушені боротися за своє виживання, за власну гідність і воїнську честь, за щось універсально ціннісне. Те, що змусило мене «кинути якор» у військовому середовищі, – це особистість українського військового та можливість належати до середовища за своєю сутністю ціннісного.

Для мене стало важливим і змістовним займатися духовною «мікрохірургією», повертати людей до людяності в умовах етичних та екзистенційних

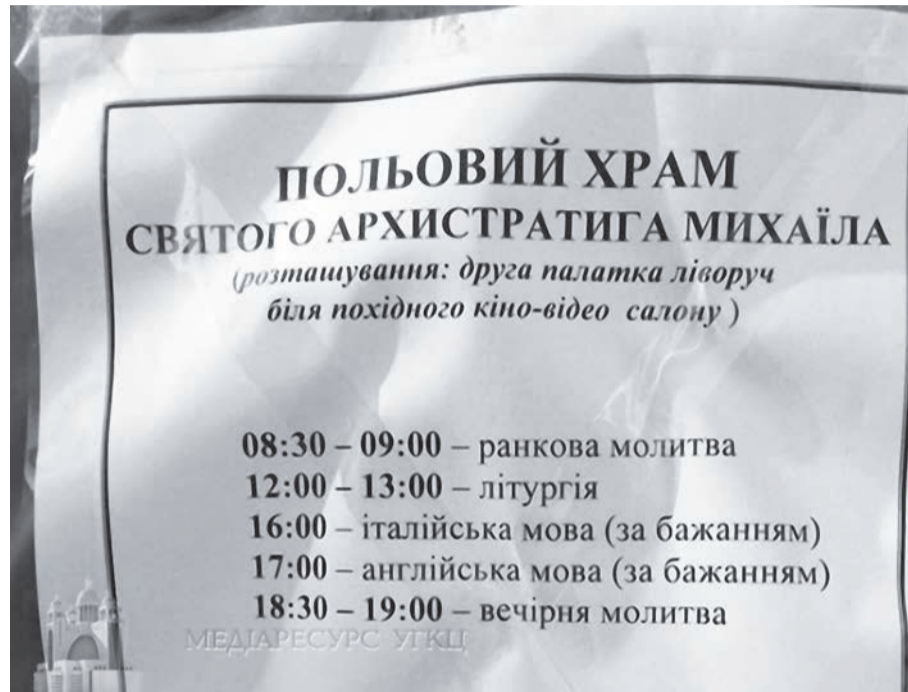

викликів, характерних для військового середовища. Одне із найважливіших завдань капелана в умовах військової дійсності – допомогти людині залишитися людиною. Для того, щоб військові могли ефективно виконати завдання за призначенням, бути не просто військовослужбовцем, а воїном, справжнім захисником.

В українській культурі історично сформувався образ військового як захисника, і цей елемент військової ідентичності – зовсім не очевидність для армій Європи або Сполучених Штатів. Для нас воїн – завжди захисник. Відтак, Збройні сили перетворюються на ціннісний інститут і впливають на формування суспільства певної якості. Але позбавлені його – можуть стати загрозою для людини та держави. Тому військовий капелан має маленьку, але важливу функцію в забезпеченні життєдіяльності цілого організму.

– Наскільки серйозною є проблема посттравматичних розладів серед тих, що повертаються з фронту? І як її вирішити? Часто йдеться про відсутність системної допомоги та інтеграції...

– Мені здається, що найбільша кількість постраждалих від посттравматич-

ного синдромного розладу – серед «першої хвилі» мобілізації і першого етапу АТО. Ми говоримо про клінічні показники. У наступних хвилях уже виробився «адаптивний механізм». Коли ви вперше з зони бойових дій повертаєтесь до Києва, Львова, Одеси, Харкова – це один стан – серйозної стурбованості різницею між виміром війни і мирного повсякдення. Але коли це повторюється, їдете вдруге і втретє, то психіка адаптується до цієї неоднозначності суспільної дійсності. Проте людина, яка побувала на війні, так чи інакше повертається до мирного життя з іншим світоглядом. Попереднє світобачення зазнає деформації, а відтак людина потребує реінтерпретації суспільної дійсності, певних цінностей, які можуть їй допомогти не розсіпатися. І, знову ж таки, роль душпастиря – це сформувати «стрижень» в особистості через набір духовних категорій. Обставини можуть змінюватися: сьогодні я – на лінії зіткнення, а завтра – на центральному проспекті одного з великих міст України, але є щось, що залишається в мені сталим, формує постійне ставлення до навколишнього світу. Я розумію, чому роблю те, що роблю. Я – вільний від логіки жертви та раба, змушеного діяти в силу певних обставин. Я – господар мого життя. І це

важливий елемент свідомості, який, по-перше, дозволяє запобігти розвитку посттравматичного синдрому, а, по-друге, дозволяє уже приборкати наслідки, які тією чи іншою мірою є неминучими.

– Чого навчили вас військові?

– Військові – моє життя впродовж уже 10 років. Найважливіше притаманне їм – це певна щирість, якої бракує у нашому мирному повсякденні. В армії буває по-різному: існують перелякані особистості, які намагаються сховатися за кількістю та розміром зірок, а існують справжні велетні, лицарі духу, які сумлінно виконують свій обов'язок і стають взірцем для інших.

На передовій у людини чітко структурується система пріоритетів. Колись непомітне тут стає чи не найважливішим. Військові захищають саме життя, і від того, наскільки ти цінувеш життя своє та свого побратима, залежить, зрештою, сама перемога в операції чи в цілому у війні. Мирному повсякденню характерна боротьба за статуси та статки, а на війні вони втрачають будь-яке значення, адже найважливішою цінністю стає саме життя. Війна очищує суспільство в тому плані, що ми знову, на певному етапі нашого державного розвитку, зосередили увагу на справді важливому. Я щиро пишаюся і вважаю за велику честь для себе особисто належати до їхнього гурту, бути поруч – по-справжньому, скрізь.

– В одному зі своїх інтерв'ю ви сказали: «Найбільша проблема – не корупція, а слабка людина». Що малося на увазі?

– Радянська культура і система цінностей зруйнували індивіда, пошкодили людську особистість. Завжди роздувалась ефемерна дійсність якоїсь міфічної сутності держави – як живої, всюдисущої, надлюдської істоти, котра змушувала тебе до постійної самопожертви заради якоїсь завжди вищої абстрактної мети. Конструктивна самопожертва – результат усвідомленої свободи. Коли ж влада позбавляє людину свободи, проте вимагає жертви, перетворюється для індивіда на екзистенційну загрозу. Відтак люди родом із радянської, а іноді й пострадянської культури, все ще зорієнтовані своїм мисленням на те, що існує якийсь «хтось» під назвою «держава», який має за мене все зробити. Немає культури, яка б заохочувала особистісний розвиток, що проявляється у широкому спектрі вільних можливостей: підприємницька діяльність, здатність відчувати себе творцем та автором дійсності. А людина слабка – жертва, для неї навколишній світ – не її рук справа. Цей комплекс сформовано не тільки в радянську епоху; навіть класична українська література – це історія суцільних страждань.

Минуле, звісно, потрібно знати, воно має легітимувати процес розвитку, але не детермінувати його. Наше завдання – не повторювати історію, а конструювати майбутнє, в якому хочемо жити. І тут сьогодні для нас із вами не існує іншого способу, окрім боротьби на двох фронтах – на одному українець зі зброєю в руках захищає наше право на свободу і гідність, на іншому – де ми маємо впродовж короткого часу сформувати в собі українця нової якості, здатного вільно й гідно жити. Нам потрібні зараз якісні освітні та виховні інститути, які сформують особистостей, готових до саморозвитку на фізичному, емоційному, інтелектуальному рівні. Нової України «Новою поштою» нам ніхто не пришле: або ми її створимо, або вкотре, як це вже неодноразово траплялося в історії українського народу, втратимо шанс на нашу державу.

ЗСУ в цій ситуації відіграють вирішальну роль у трансформації українського суспільства, адже є важливим формаційним та ціннісним інститутом. Після служби в армії люди мають виходити цілісними та ціннісними особистостями, здатними впевнено боротися за свою мету. ЗСУ мають сьогодні потенціал перетворювати вчорашнього «слабкого» українця на впевненого автора й захисника свого майбуття, відповідального за власне життя та за долю своєї країни. Капеланство має свою частку в поверненні військовому його людського потенціалу, здатного на велике. Радянська армія формувала людей зовсім іншого штибу: інший час, інші потреби, інші методи. Це – не наша історія, це – історія нашого минулого. Історія нашого майбуття – це наша сьогоднішня боротьба за нову людину у новій країні!

Раніше армія доволі часто деформувала особистість (хоч конструктивні моменти існували також, і заперечувати їх не варто!). Згадайте вислів із радянського військового фольклору: «Ініціатива в армії гідна кари». Слава Богу, що ця фраза не має еквівалентів державною мовою, тому що за своєю суттю вона є цілковито антидержавницькою: руйнує будь-яку надію на розвиток, нищить інститут Збройних сил і державу Україну як таку. Я притягав би до суворой відповідальності кожного, хто дозволить собі озвучити її в присутності представників молодого покоління. Це ж – реальний злочин проти України. Наш народ на таке не заслуговує! Але ця фраза ще «сидить» у багатьох головах. Тому кажу, що нашим ворогом, більшим навіть, ніж РФ, є старий, слабкий, із «темної печери» далекого радянського минулого тип особистості, який не хоче втрачати позицій. Йдеться не про вік людини, а про спосіб її мислення. Там наш фронт!

Наша минуле – це історія постійної боротьби наших дідів-прадідів, щоб майбутнє колись відбулося. Ми, на жаль, сьогодні їх зраджуємо, співаючи оди минулому, замість того, щоб самим стати майбутнім, про яке вони мріяли. Майбутнє – не гасло, а тип суспільних відносин: правових, економічних, політичних. Те, що відрізняє один тип відносин від інших, – визначальні цінності, які стають критеріями прийняття особистих рішень. Ця війна – уже наша з вами перемога: у цій боротьбі може народитися новий, сильний, відповідальний за себе та за свою країну українець. Не може, – враховуючи ціну, яку ми сьогодні платимо, – а мусить! Це наш моральний імператив, обов'язок перед світлою пам'яттю полеглих.

Коли наш слабкий українець вмикає телевізор або ввівдає за кордон і бачить там історію успіху, йому дуже кортить цим успіхом і матеріальним достатком скористатися: теж хочеться «жити по-людськи». Але до праці над собою готовий не всяк; ініціатива потребує відваги та боротьби. Корупція – це результат того, що слабка людина, яка є наслідком старої культури, не хоче вчитись і працювати над собою, тому просто краде чужий успіх. Дуже хочу, щоб ЗСУ стали тим державним інститутом, який зможе формувати громадян нових цінностей і нової якості – справжніх воїнів, які чітко знатимуть, як досягти своєї мети, як боротися за свою мрію, як бути її захисником. Настав час повернути армії її статус «школи життя»!

Анастасія Руденко

За матеріалами інтернет-сторінки газети «День»

о. Павло Гончарук: «Церква – це не фірма з надання послуг»

Християнство – це жива віра живих людей у Живого Бога. Це люди, які збираються у храмі, щоби, творячи спільноту, разом здобувати Царство Небесне. На чолі спільноти стоїть священник, і саме він є тією особою, яка допомагає всім наблизитись до Бога, знайти Його, чути та розуміти Його Слово, приймати Христа у Таїнствах. Ця непроста місія часто пов'язана із труднощами різного типу та складності, адже священник часто змушений виконувати багато різних функцій. Проте одним із ключових завдань, які ставить перед собою кожен парох, є побудова такої парафіяльної спільноти, таке її формування, щоби кожен почувався відповідальним за її розвиток і зростання у всіх площинах – як духовній, так і матеріальній.

Пропонуємо вашій увазі розмову із о. Павлом Гончаруком – настоятелем римо-католицької парафії Святого Архангела Михаїла у Дунаївцях. Священник ділиться своїм досвідом того, як перетворити парафію на родину із почуттям взаємної відповідальності, як долати труднощі та не боятися порушувати делікатні питання.

– Отче, Ви – настоятель великої римо-католицької парафії. Що це означає в реаліях України, які це числа?

– Це 1500 парафіян, у неділю це 800-900 осіб, що приступають до Святого Причастя.

– Така кількість активних вірян – це благословення, але також і свої труднощі. Однією з них є практика вичитування перед Святою Месою довжелезного списку молитовних намірів парафіян.

– Вичитування намірів часами перетворювалися на довжелезні літанії. Хоча я особисто думаю, що причина не читати наміри зовсім не в тому, що вони займають час, а в тому, щоб Меса починалася у визначеній годині. Якщо це 10.00, то так і має починатися. Люди собі планують час після Меси і повинні знати, на що розраховувати. Коли я прийшов у Дунаївці, то там практикувалося вичитування намірів на початку Меси, і часом їх було справді дуже багато. Проте мені найбільше не сподобалось духовне приготування до Літургії, яка є найбільшою молитвою для нас, християн. Сам Христос стає посеред нас і в особі священника єднає нас із Отцем, наближає нам небо. Священник – це Alter Christus – другий Христос, який наміри, що має у своєму серці, передає до Серця Христового. Це важлива подія, яка вимагає тиші, задуми, зосередження уваги на тому, що зараз буде відбуватися. Треба подумати про те, що зараз мені буде говорити Бог у Першому читанні, Другому, в Євангелії, що Він скаже мені у проповіді. Це час, коли треба пожертвувати Богу свої думки, свої справи, подумати, про які переміни буду просити Його, про що буду говорити з Ісусом, коли прийму Його до свого серця, про те, за кого буду жертвувати цю Святу Месу. Це приготування повинно початися ще з дому – вже тоді людина повинна підготувати свої прагнення та думки. І от коли приходиться людина на Службу Божу і починає слухати монотонне вичитування, швидко, часом плутане, не завжди виразне, часом з перекручуванням прізвищ чи імен, бо хтось незрозуміло написав, тоді гаситься цей дух, він наче розбивається. Тому, на мою думку, така практика не сприяє ані тим, хто прийшов на Месу, бо це стає причиною подразнення, адже людина прийшла молитися, а не слухати імена і прізвища, а також і тим, хто ці наміри молитовні написав, адже вони вичікують і вслуховуються, чи прочитали їхній намір, чи не перекрутили імен та прізвищ. Саме тому я вирішив змінити цю практику.

– Яким чином вам вдалося переконати парафіян, які звикли до роками усталеного порядку, що прийшов час змін?

– Я пояснив це людям так: священник, який служить Святу Месу, повинен мати намір відслужити її у тих інтенціях, які були подані людьми. І для кращого розуміння подав їм такий приклад, який повинен був їм допомогти краще зрозуміти, що насправді важливо – якщо я зачитаю, що ця Меса буде відслужена за Івана, але сам особисто не буду мати наміру за нього її служити, то зачитування не рахується. Це справді так, є і нас так вчили, що якщо забути пробудити у серці намір, тоді треба буде служити Месу у цьому намірі ще раз. Суть у тому, що я, як священник, який служитиме Святу Месу, повинен мати намір зробити це за тих осіб. Крім того, Бог знає і бачить ваш намір, знає, за кого ви просите, знає потреби. І ми довіряємо Богові, знаємо, що Він все бачить і все знає, і що приймає молитви священника за тих людей, за яких ви просили. Якщо хтось вважає, що не зачитані вголос наміри недійсні, тоді

виникає питання до людини – Богові треба то зачитати? Це – питання віри в Бога.

– Спрацювало?

– Так, ці аргументи подіяли, і тепер я не маю проблем із тим, щоб перед початком Святої Меси сказати, що ця Літургія буде у намірах, які були складені у захристії, за здоров'я та потрібні благодаті для живих. Таким самим чином молимося за померлих. Тоді пробуджую у серці прагнення служити Месу за цих людей, у їхніх намірах. У будні є можливість Святої Меси в індивідуальному намірі. У п'ятницю молимося за померлих. Тоді зачитування триває до 5 хвилин, а якщо довше, тоді робимо згідно зі встановленою практикою – загальне оголошення. У листопаді маємо звичай, що цілий місяць – 30 днів – служимо за померлих, і тоді всі знають, що будемо зачитувати всіх поіменно, готуємося до того, роздруковуємо прізвища, і тоді всі терпляче вислуховують.

– Не було бунтівників?

– У моєму випадку лише дві особи не відразу погодилися із наведеними мною аргументами, але ми швидко це прояснили, і більше таких проблем не виникало. Адже головний аргумент – це питання віри у Бога, який все знає і бачить наміри наших сердець.

Тут ще важливий елемент участі у Святій Месі тих людей, які подають наміри. Їхня молитва дуже важлива. То не може бути так, що хтось прийшов, дав за когось на Службу, і все – тепер це, мовляв, справа священника. Ні. Це не звільняє людину від необхідності молитися самому, приймати Святе Причастя за ту особу і розмовляти про неї з Ісусом. Це має бути особисте занурення серця у молитву на Святій Месі.

– Є ще одне не менш делікатне питання, яке важко піднімати – це гроші у Церкві.

– Там, де є гроші, там завжди є якісь підозри. Але Церква – це не організація, це не фірма з надання послуг. А храм – це не є приватний кабінет ксьондза, де він заробляє гроші, а місце, де збирається спільнота, якій він служить. Це дім, де збирається сім'я, у якій кожен має своє служіння, і для того, щоб цей дім міг існувати, потрібні кошти. Звісно, якщо у когось буде достатньо віри, щоби храм міг від неї світитися, то за електрику вже можна буде не платити. Якщо у найближчому часі вигадають щось таке, щоб священник не повинен був одягатися, їсти, лікуватися, тоді гроші також стануть зайвими. Проте до того часу таки треба купувати хліб та одяг, часом відвідувати лікарів. І виникає питання – якщо священник присвятив усе своє життя служінню людям та Церкві, щоб допомогти отримати прощення від Бога у Таїнстві сповіді, щоб допомогти прийняти Христа у Святому Причасті, щоби вчити дітей, давати шлюби та проводити в останню путь, – то чи ж не справедливим та моральним буде дати йому кошти, щоб він міг купити собі хліб? П'ята церковна заповідь нам каже, що віряни повинні дбати про потреби Церкви. Кошти на своє утримання священник має зі свого служіння. Добровільні пожертви, які складають віряни у розмірі одноденного заробітку, записуючи свої молитовні наміри на Святу Месу, це якраз і є ті гроші, які священник отримує на власні потреби, а ті гроші, що парафіяни кладуть на тацю, призначаються на потреби храму: світло, опалення, працівників, ремонтні роботи.

– Отже, варто чітко сказати, що немає визначених «тарифів», адже ми не оплачуємо послуги, а складаємо пожертву?

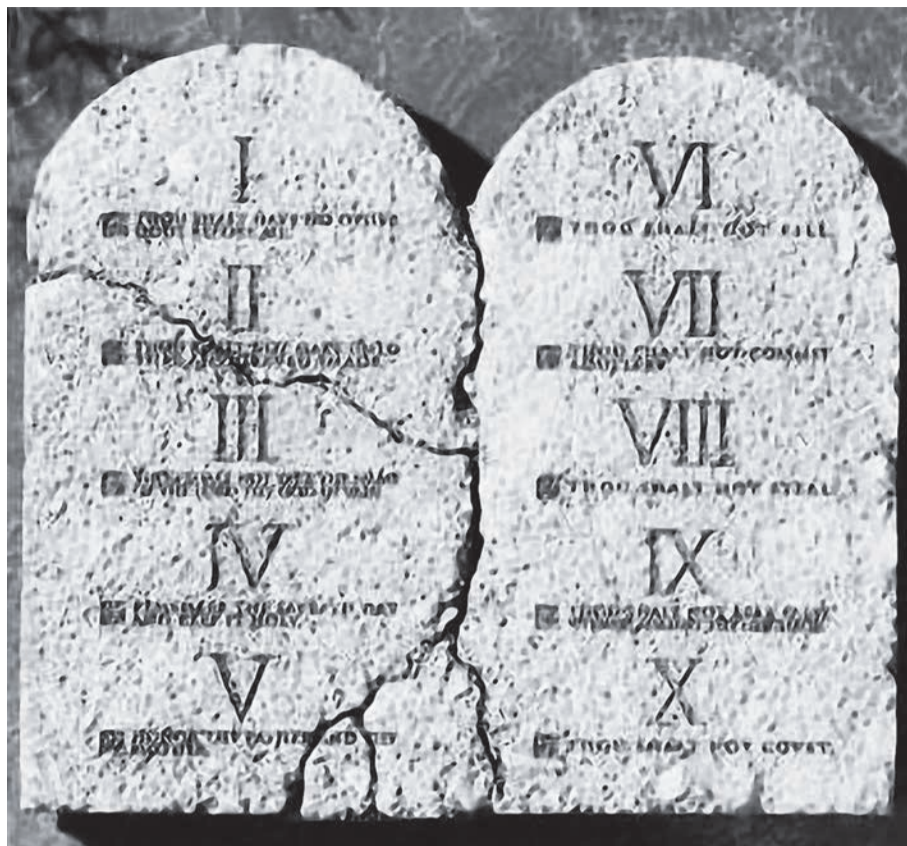
– Звісно! Кожна людина сама визначає, яку суму може дати, і якщо не має грошей, то за неї все одно будуть молитися. Але є така цікава річ, що на поминальне застілья люди часом навіть кредити беруть, щоби все було «як у людей», щоб потім не пліткували і не обговорювали, але на Божественну Літургію давати кошти вважають несправедливим. Отця Станіслава Кшишковського якось запитали, по чому визначається віра людини, і він відповів дуже просто: по жертвованості. Не йдеться про кошти, але про те, чи я можу пожертвувати свій час на якусь служіння – прочитати читання під час Меси, чи прибрати територію, чи в інший спосіб причинитися до розвитку парафіяльної громади. Готовність давати щось від себе свідчить про свідомість приналежності до Церкви і про мою участь у житті Церкви. Але якщо наше ставлення лише споживацьке, то час замислитись над тим, хто я у цій спільноті? У людини, яка хоче лише брати, будуть тільки претензії, невдоволення, обурення, завжди буде щось не так. Потрібно заохочувати людей до жертвованості, до участі у житті спільноти.

Джерело: CREDO

Як відрізнити смертний гріх від повсякденного гріха?

«Смертний гріх, – вчить Катехизм Католицької Церкви, – руйнує любов у людському серці тяжким порушенням Закону Божого; він відвертає людину від Бога, який є її кінцевою метою і її блаженством, змушуючи віддати перевагу над Богом якомусь добру, значно нижчому, аніж Бог. Повсякденний гріх зберігає любов, хоча він її ображає і раниць». Тому, коли смертний гріх чинить охрищений, то благодать Божу може повернути лише за допомогою Таїнства Сповіді. І хоча вірний покликаний часто приступати до цього Таїнства, навіть якщо має лише повсякденні гріхи, визнання смертних гріхів є обов'язковим для того, щоби примиритися з Богом в Таїнстві Покаяння й отримати можливість приступати до Святого Причастя. Ось чому необхідно знати, що саме об'єктивно слід зараховувати до смертних гріхів, які роблять неможливим Причастя святими Христовими Тайнами.

Гріх є смертним за трьох одночасних умов: по-перше, він стосується серйозної матерії; по-друге, він відбувається з повним усвідомленням і з повною згодою волі. Це усвідомлення і згода залежать від стану кожної окремої людини і стосуються кожного окремого випадку. Тому ми зупинимося на тому, що означає «серйозна матерія».

Якщо ми звернемося до десяти Заповідей, то серед гріхів, які завжди стосуються серйозної матерії, можна назвати такі:

- тяжкі гріхи проти першої заповіді: відкидання Бога, поклоніння сатані, звернення до чаклунів, серйозні форми марновірства, гріхи проти богословських чеснот – ересь, відступництво, неприйняття істин віри, відчай щодо спасіння і, навпаки, самовпевненість щодо спасіння, ненависть до Бога і ближнього, умисне зло у ставленні до ближнього, а також завзята відмова від молитви;

- тяжкі гріхи проти другої заповіді: богохульство, порушення клятви, порушення обітниць;

- гріхи проти третьої заповіді – це неучасть у Святій Літургії у недільні дні та в установлені Церквою свята; до тяжких гріхів супроти третьої заповіді належить також прийняття Причастя, коли на совісті є ще не висповідані смертні гріхи;

- гріхи проти п'ятої заповіді: вбивство, самогубство, аборт, евтаназія, використання наркотиків, пияцтво, бійки.

- тяжкими є гріхи проти шостої заповіді: аутоеротизм, блуд, дошлюбні стосунки, гомосексуальні зв'язки, контрацепція у подружжі, перелюб, сексуальне насильство, педофілія та ін.

Часто ми маємо справу з тяжким гріхом, навіть коли йдеться про матерію, яка в інших випадках є «легкою». Наприклад, четверта заповідь наказує шанувати матір і батька. Звичайно, в сім'ї можуть бути різні словесні перепалки і розбрат, непослух, – і тоді йдеться про повсякденний гріх. Але якщо йдеться про тяжкі конфлікти – про нехтування гідності своїх рідних, – то це вже смертний гріх. Порушення четвертої заповіді включає в себе і гріхи словесні – прокльони, плітки, що завдають шкоди честі нашого ближнього. Серед словесних гріхів потрібно розрізняти такі, які не зневажають гідності ближнього, – і тоді ми чинимо повсякденний гріх, – і такі, які завдають серйозної шкоди честі та доброму імені ближнього. У цьому випадку відбувається смертний гріх.

Або, наприклад, сьома заповідь – «не кради». І тут потрібно розрізняти між вкраденим пакетиком льодяників (що, звичайно, є крадіжкою, гріхом) і значною сумою грошей.

Восьма заповідь наказує не брехати. Очевидно, що коли йдеться про наклеп або про неправдиве свідчення в суді, ми завжди маємо справу з тяжким гріхом. Якщо ж йдеться про неправду, сказану в цілях самозахисту або щоб не порушувати миру в сім'ї, ми не виходимо за межі повсякденного гріха, який, звісно, в будь-якому випадку залишається гріхом, і християнин, який прагне до духовної досконалості, покликаний каятися в ньому на сповіді.

Смертним гріхом проти дев'ятої заповіді – «не бажай дружини ближнього твого» – можуть бути інші гріхи проти цнотливості, окрім перерахованих вище. Наприклад, коли ми плануємо вступити в гріховний зв'язок (навіть якщо потім ми

ці плани не реалізуємо), то чинимо смертний гріх. Адже Ісус сказав: «Кожен, хто дивиться з пожадливістю, той уже вчинив перелюб». Точно так само смертними гріхами є використання порнографії або гріхи проти цнотливості, вчинені через Інтернет. У той час як нечистий помисел, на якому ми не затримуємося, навіть якщо нам його не вдається відразу подолати, залишається повсякденним гріхом.

У цю заповідь включені також гріхи нескромності в погляді, в словах. Зазвичай тут йдеться про «легку матерію» і повсякденний гріх, але легка матерія в цих випадках з легкістю може стати тяжкою. Тому так важливо говорити на сповіді про всі гріхи, якої би важкості вони не були, і питати поради у священника.

Десяту заповідь – «не бажай майна ближнього твого» – ми порушуємо, плануючи привласнити собі чуже. А тяжкість гріха, як ми говорили вище, залежить від того, що саме плануємо привласнити.

Піді́ємо підсумок: є гріхи об'єктивно тяжкі, коли йдеться про тяжку матерію. І є гріхи, тяжкість яких залежить від того, яких збитків ми завдаємо матеріальному або духовному благу ближнього.

Звичайно, у «каталозі» перерахованих гріхів не варто бачити лише якусь «моралістську» картину. Нагадаємо із Катехизму Католицької Церкви, що за своєю суттю є смертним і буденним гріхом.

Смертний гріх руйнує любов у людському серці тяжким порушенням Закону Божого; він відвертає людину від Бога, який є її кінцевою метою і її блаженством, примушуючи віддати перевагу над Богом чомусь іншому, що є значно нижче, аніж Бог.

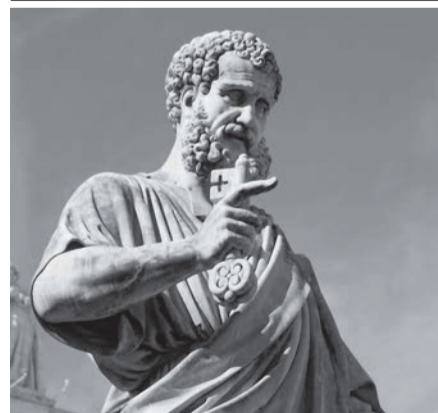
Повсякденний гріх зберігає любов, хоча він її ображає і раниць. Щоб гріх був смертним, потрібні одночасно три умови: «смертний гріх – це той, який стосується серйозної матерії і, крім того, здійснений з повним усвідомленням і з повною згодою». Смертний гріх вимагає повного усвідомлення і повної згоди. Він передбачає знання гріховності дії, того, що вона суперечить Закону Божому. Він передбачає також згоду, вільний, тобто свідомий, особистий вибір. Жорстокість серця не зменшує, а збільшує вольовий характер гріха. Мимовільність гріха може послабити або навіть звільнити від тяжкої провини, але ніхто не має права залишатися в незнанні принципів морального закону, вписаних у совість кожної людини.

Чуттєві імпульси, пристрасті також можуть зменшити вольовий і вільний характер поганого вчинку, – так само, як і тиск ззовні або патологічні розлади. Гріх зі злого наміру, за вільним вибором зла – найтяжчий. Смертний гріх – це настільки ж радикальна можливість людської свободи, як сама любов. Він тягне за собою втрату любові та позбавлення освячуючої благодаті, тобто стану благодаті. Якщо він не спокутуваний каяттям і прощенням Божим, його наслідком є виключення з Царства Христа і вічна смерть у пеклі, бо наша свобода ладна вибирати назавжди і безповоротно. Проте, якщо ми можемо судити, що той чи інший вчинок сам собою є тяжким гріхом, ми повинні довірити суд над людьми правосуддю і милосердю Божому.

Ми здійснюємо повсякденний гріх, коли не дотримуємося заходів, до яких нас зобов'язує моральний закон щодо легкої матерії, або коли не підкоряємося моральному закону щодо серйозної матерії, але не зовсім свідомо чи без повної згоди. Повсякденний гріх послаблює любов; він є виявом беззаконної прихильності до створених дібр; він перешкоджає просуванню душі до добродесного життя і до вчинення морального добра; він заслуговує тимчасового покарання. Повсякденний гріх, свідомо скоєний, а ще й без каяття, потроху штовхає нас до гріха смертного. І все-таки повсякденний гріх не налаштовує нас проти божественної волі і дружби; він не розриває союзу з Богом. Його можна виправити людськими силами за допомогою Божої благодаті. Він не позбавляє освячуючої благодаті, дружби з Богом, любові та, відповідно, вічного блаженства, і не перешкоджає нам приступати до Святого Причастя.

На закінчення нагадаємо слова блаженного Августина: «Людина не може, будучи у плоті, уникнути всіх гріхів, принаймні – легких. Але ці гріхи, які ми називаємо легкими, не можна вважати нешкідливими: якщо ти сприймаєш їх як нешкідливі, зважаючи їх, тремти, їх підраховуючи. Безліч легких предметів має велику вагу; безліч крапель наповнює річку; безліч зерен становить купу. Яка тоді наша надія? Перш за все – сповідь...».

За матеріалами «Радіо Ватикан»

Бог не запитає

4. Бог не запитає тебе, скільки грошей ти заробляв, але яким способом...

5. Бог не запитає тебе, яку посаду ти займав, але чи ти працював чесно і сумлінно...

6. Бог не запитає тебе, скільки ти мав приятелів, але для кого з них був приятелем ти...

7. Бог не запитає тебе, в якому оточенні ти жив, але як ти ставився до своїх сусідів...

8. Бог не запитає тебе, скільки разів ти говорив неправду, але запитає, скільки разів ти збрехав...

9. Бог не запитає тебе, чому ти так довго зволікав з покаянням і виправленням. Він з любов'ю запровадить тебе до твого небесного житла.

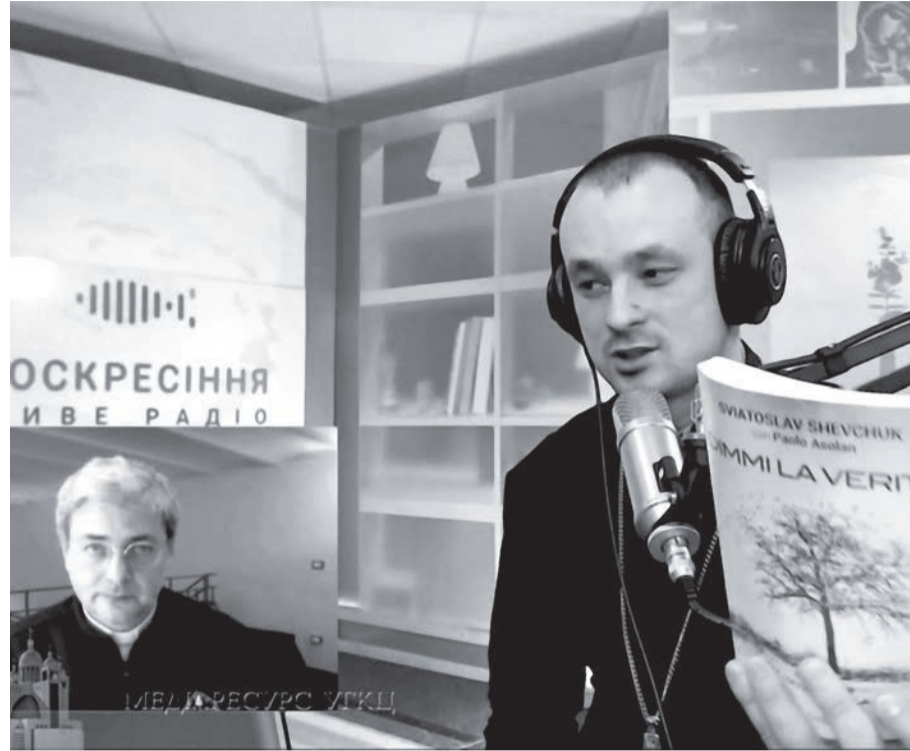
Джерело: www.truechristianity.info

1. Бог не запитає тебе, яким автомобілем ти їздив, але скільки людей ти підвіз...

2. Бог не запитає тебе, яку площу мав твій дім, а скільки подорожніх ти в ньому прийняв...

3. Бог не запитає тебе, як ти одягався, а запитає, скількох людей ти зодягнув...

«Ви маєте великий скарб, і я дуже хочу, щоб його відкривав для себе Захід», – о. Асолан

В Італії побачила світ книжка «Скажи мені правду. Діалоги про сенс життя» – бесіди отця Паоло Асолана, викладача Папського Лятеранського університету, із Блаженнішим Святославом. Багаторівнева книжка, в якій є роздуми Глави УГКЦ щодо питань, які ставить собі людина – про сенси буття, а, отже, про Бога і людське здоров'я, покликання, і щодо історії Української Греко-Католицької Церкви як свідчення шляху віри. Про теми, порушені у виданні, о. Паоло Асолан розповів у програмі «Добра розмова» від 12 грудня в ефірі «Воскресіння. Живе радіо».

– Задум написати цю книжку з'явився після того, як я прочитав ліценціатську роботу свого студента зі Львова Романа Мироша про митрополита Андрея Шептицького і його працю для розвитку УГКЦ, – розповідає о. Паоло. – Я відчув, що ця історія – скарб свідчення віри, який необхідно дослідити й показати людям. Давніше мав честь знати митрополита Йосифа Сліпого і часто думав: звідки в цього чоловіка така сила і натхнення, щоб стільки реалізувати й змогти в житті? Пізніше познайомився з Блаженнішим Святославом і вирішив, якою має бути ця книжка...

Отець Паоло каже, що адресатами є передусім італійці, оскільки в Італії і загалом у Європі віра втратила легкість і щирість. А в цій книжці-діалозі дуже добре проглядається й проступає ця сила і легкість віри на щодень, яку зберегла УГКЦ. У вступі отець Паоло зазначає, що історія УГКЦ у ХХ столітті – періоду переслідувань і підпілля, коли Церква не втратила вірності й віри, – повчальна й потрібна Західним Церквам.

Значна частина присвячена питанням, які виникають, коли людина осмислює своє життя і його сенс. Це актуально для західного типу мислення – критичного і часом нігілістичного, підваженого «вчителями сумніву» ХХ століття, який не відкриває і не дає шляхів для пошуку відповідей на ці питання. Історія УГКЦ у катакомбах свідчить, що є щось таке, що уможлиблює життя, милосердя, любов у неможливих умовах, що сенс життя може бути більшим від страху смерті.

– Ми говорили про найголовніші речі: про віру, довіру, любов, – каже отець Паоло, – про те, що найголовніше – коли у нашому житті ми засвідчуємо дію Бога. Це і є найвищим сенсом та свідченням, що людське життя – життя кожного – не є випадковістю і несе в собі Божий задум.

В історичній частині книжки, про УГКЦ, за задумом автора, розвивається тема істини, втіленої в історії і Церкві, й народу – проявлення чеснот віри, надії й любові.

– Блаженніший Святослав говорив про речі, які вразили мене і про які часто роздумую, – каже отець Паоло, – зокрема, про час і його сприйняття, про що почав писати книжку. Час зараз пришвидшений, і це також питання евангелізації. Час змінив цінності нашого життя: кажемо, що немає часу для Бога, молитви. І саме тому такою важливою є евангелізація про Слово Боже, що воплотилося в часі і просторі.

Отець Паоло впевнений, що УГКЦ має досвід свідчення віри, яким необхідно ділитися: «Ви маєте великий скарб, і я дуже хочу, щоб його відкривав для себе Захід».

У виданні о. Паоло розповідає також про свій досвід спілкування з українськими мігрантами і про їх особливу місію в Італії.

– Ще будучи молодим душпастирем, я мав багато хворих, яких відвідував з Таїнством Сповіді. І дуже часто особами, які доглядали старших хворих людей, були українські жінки. Мені вдалося спостерегти, що багато людей, які готувалися до смерті, віднайшли віру, віднайшли шлях до Бога через Святі Таїнства завдяки цим українським жінкам, які були поруч з ними. Їм також вдавалося досить часто поєднати батьків із дітьми, внуків із дідусями та бабусями.

Отець Паоло зауважив, що багато італійців переосмислювали свою віру, спостерігаючи за українськими жінками, які пхаючи перед собою візочки зі старенькими, хворими італійцями, йшли до храму молитися. «Це все було великим поштовхом, який в певну мить немовби пробудив досвід віри, дійсність віри серед нас, італійців... Оцей досвід віри, яким живуть українці, не можна тримати для себе, а треба виставляти на видному місці, щоб це було свідченням для багатьох».

До слова, також готується український переклад книжки «Скажи мені правду» о. Роман Гордій, Медіа-центр УГКЦ

«Жива парафія буває тоді, коли присутній живий контакт з людьми», – о. Степан Угрин

Секуляризація, просвітництво та вихід із зони власного комфорту – ці слова отець Степан Угрин, здається, сповна пропустив крізь себе. Він поділився з нами під час Всецерковної зустрічі координаторів програми «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», яка нещодавно відбулася у Львові, досвідом перебування й служіння в Іспанії. Він переконаний, що спрага до пізнання й обмін добром сприяє розвитку справжньої живої парафії, тож про це і не тільки – далі у нашій розмові.

– Отче, розкажіть, будь ласка, як стратегія Української Греко-Католицької Церкви «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом» впроваджується у вашому осередку? З якими викликами та завданнями ви зіштовхнулися? Чи долучаються віряни до життя й діяльності в парафії?

– Основний акцент ми ставимо на праці з катехитами, щоб вони мали матеріали для навчання дітей. Потрібно розуміти, що іспанське суспільство є секуляризоване, тож катехитичні правди дуже непросто передати сучасній молоді, яка народилася в Іспанії. Тому ми шукаємо методи, як ті матеріали краще передати юнацтву. Основна праця зосереджена на катехитах, на підтримку катехитичних шкіл та збереження українських традицій.

Мені видається, що українці не вповні входять в іспанське суспільство; вони, можна сказати, є гостями в іншій країні, а не у себе вдома. Є такі люди, які живуть в Іспанії понад 10 років і мають труднощі у сприйнятті місцевої культури. Вони зазвичай майже не беруть участі у культурному чи суспільному житті міста, що є також показником, наскільки ти живеш тим життям, яким живе середовище довкола тебе. Люди переважно живуть у ритмі робота-дім-робота й церква. Часом мені їх навіть шкода... Наприклад, я знаю людей, які працюють, доглядаючи важкохворих іспанців. Це є психологічно надзвичайно важка праця.

Звичайно, є люди, які виконують різну роботу, наприклад, працюють на фабриках, але щодо входження в іспанське суспільство, я думаю, що тут є проблема. Вони поки що не стали повноцінними «гравцями» цього середовища.

– Як ви вважаєте, що робить парафію по-справжньому живою?

– Передусім жива парафія є тоді, коли присутній живий контакт з людьми. Це надзвичайно важливо. Цього цілком достатньо. Якщо людину розуміти, часто з нею спілкуватися, знати її проблеми й труднощі (тривоги) – ось, що робить парафію живою. Повинен бути постійний обмін енергією та довірою одне до одного.

– Отче, які завдання ви ставите перед собою?

– У мене є один важливий пункт – це просвіта. На мій погляд, проблема українців – це просвіта. Я прагну, щоб люди (українці) розуміли, де вони є, що вони роблять, а також пізнавали культуру Іспанії та насолоджувалися тим, де вони перебувають. Мені хочеться, щоб вони не жили в якомусь обмеженні. Однак на це потрібен час.

– А якою мовою зазвичай звучать Літургії?

– Богослужіння відбуваються українською мовою. Однак ми часом з дітьми можемо вивчити, наприклад, «Символ віри» іспанською мовою. Проте все лунає українською.

Понад рік я служу на цій парафії, яка розташована в провінції Астурія, що на півночі Іспанії. Раніше тут не було постійного священика. Загалом у неділю може бути 25-30 людей на Літургії. Це одна з найменших парафій в Іспанії. Звичайно, є й великі парафії, наприклад, в Барселоні, Мадриді, Валенсії...

– Отче, чи триває міжконфесійний та міжрелігійний діалог, чи є співпраця з благодійними організаціями, наприклад, у вашому осередку? Якщо так, то як саме це відбувається?

– Поки що контактів є небагато, бо я не так давно працюю в Іспанії. На мій погляд, міжрелігійний діалог майже не відбувається. Чому? Адже Іспанія – традиційна католицька держава, адже саме Католицька Церква домінує в країні. Хоча Іспанія як нація стає все більш секуляризованою. Однак ми співпрацюємо, наприклад, з благодійною організацією «Карітас». Переважно ми працюємо з українськими громадами й товариствами.

Підготувала Оксана Войтко

Як учені пожартували з просування гендеризму

Математик, філософ і культуролог свідомо писали антинаукові та інколи просто абсурдні статті до авторитетних американських часописів, присвячених гендерній теорії, вивченню проблем фемінізму та подібним галузям соціальних наук. У підсумку з 20 таких статей часописи без питань прийняли сім, а чотири вже опубліковані. Відмовлено у прийнятті тільки шести статтям, а ще сімох авторів попросили доопрацювати.

На думку цих «учених жартівників», статті (серед них був навіть переписаний у термінах сучасного фемінізму розділ гітлерівської «Майн Кампф») отримували позитивні відгуки і були друковані насамперед через лівацьку, соціалістичну політичну спрямованість академічних видань.

«Щось пішло не так у нашій науці, особливо в деяких галузях гуманітарних наук», – вважають дослідниця й журналістка Гелен Плакровз, доктор математичних наук Джеймс Ліндсей та професор філософії Пітер Богосян, які «зняли маски» й на цьому тижні розповіли в журналі «Агео» про те, як вони здійснили свій план.

Отже, досить відомий часопис «Gender, Place & Culture: A Journal of Feminist Geography» опублікував статтю «Реакції людей на культуру сексуального гвалту і квір-перформативність у міських парках для собак». У ній автори заявляли, що сцени бісексуального й не завжди добровільного сексу між собаками в парках – це наслідок систематичного пригнічування собак людьми. Спостереження за реакціями людей на сексуальну поведінку собак у міських парках може дати інформацію про те, як відвчити чоловіків від сексуального гвалту і поганого ставлення до секс-меншин, заявлялося у статті, яка отримала позитивні відгуки гендерних учених. Ця стаття мала на меті перевірити, чи часопис прийме до друку сміху варті й ненаукові аргументи, якщо вони дають змогу постійно згадувати про «чоловічу токсичність» і гетеронормативність відповідно до певної соціально-політичної програми, пишуть автори-пранкери.

Також було прийнято й оприлюднено статтю «А судді хто? Подолання антропометрії та база для бодіблдингу жиру». В тексті заявлялося, що «лише гніт культурних норм примушує суспільство розглядати нарощування м'язів як красиве, а нарощування жиру – як некрасиве». Пропонувалося боротися з «фобією жиру», розвивати «бодіблдинг жиру» та активізм у цій царині. Тут ідеєю було подивитися, чи академічне видання прийме статтю, в якій смішними аргументами будуть захищатися ідеї, відкрито небезпечні для здоров'я людей, але які, проте, відповідають певним соціально-політичним поглядам про бодіпозитивність.

Автори навіть написали статтю про свою власну діяльність із погляду своїх майбутніх критиків. Так, у відомому академічному виданні «Hypatia: A Journal of Feminist Philosophy» прийняли до друку статтю «Коли з вас сміються: феміністичний погляд на те, як позиціональність впливає на сатиру». Авторі заявили, що неетичними є академічні розиграші або інші форми сатиричної чи іронічної критики вчених, які працюють із темами соціальної справедливості. Будь-яка така критика будується на бажанні жартівників приховати свої привілеї та продовжувати пригнічення жінок, расових або сексуальних меншин, зазначалося у статті. Цим матеріалом планувалося перевірити, чи часопис прийме міркування, яке скероване на обмеження свободи слова у майбутньому.

Ще один науковий часопис, присвячений гендерним дослідженням, «Affilia», прийняв статтю «Наша боротьба – це моя боротьба. Солідарний фемінізм як інтерсекціональна відповідь неоліберальному емінізму та фемінізму за вибором». У статті була переписана з використанням гендерної термінології частина 12 розділу 1-го тому «Моеї боротьби» Адольфа Гітлера. Стаття отримала позитивні відгуки від провідних фахівців гендеризму.

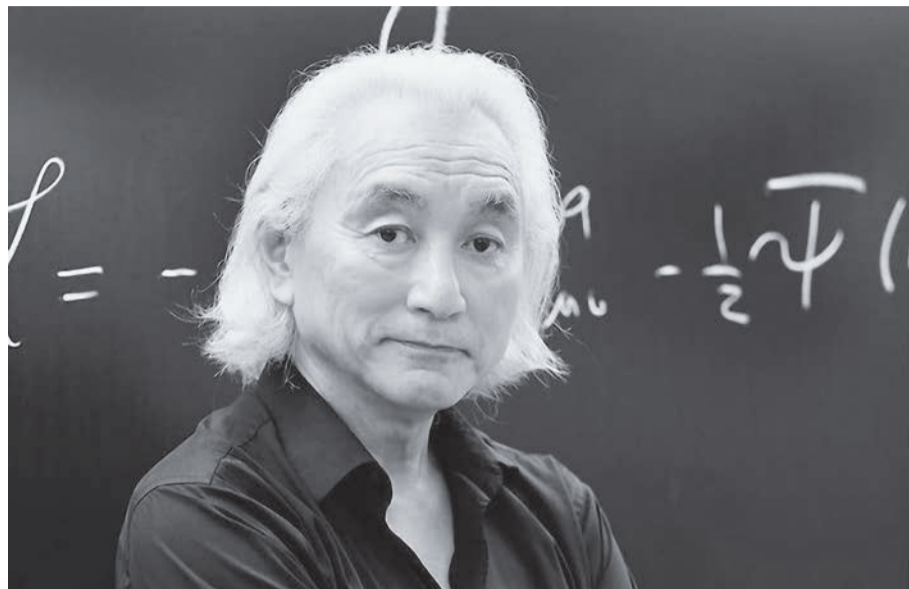
Учені-жартівники відзначають, що їхньою метою було показати актуальні проблеми певних сфер сучасної гуманітаристики. «Ми зробили це, щоб викрити політичну корупцію, яка опанувала науку», – каже Джеймс Ліндсей у відео, в якому він зі своїми однодумцями розповідає про цей розіграш. «Через те, що відкритий і щирий діалог на теми ідентичностей – як ото раса, гендер і сексуальність (а також наукове вивчення у цій сфері) – зараз майже неможливі, і наша мета – розпочати його заново. Ми сподіваємося, що ця праця дасть людям – особливо тим, хто вірить у лібералізм, – прогрес, відкрите мислення і соціальну справедливість – нагоду побачити безумство, яке виходить від лівих активістів у науці та на вулицях, і сказати: «Ні, це не для мене. Не виступайте від мого імені», – сказано у великій статті учених-насмішників.

Джерело: CREDO

Бог існує: відомий вчений фізик зробив гучну заяву

Бог таки існує – такого висновку дійшов всесвітньовідомий вчений, фізик-теоретик Міміо Каку, американський професор японського походження. На його думку, теоретичне існування частинок, відомих як елементарні напіврадіальні тахіони (primitive semi-radius tachyons), є серйозним аргументом на користь існування Бога.

Тахіони – гіпотетичні частинки, які рухаються зі швидкістю, більшою за швидкість світла у вакуумі.

Після теоретичних досліджень Каку заявив, що фізичну реальність, в якій ми живемо, можна описати чимось подібним, як Матриця з однойменного фантастичного фільму. «Я дійшов висновку, що ми живемо у світі, який функціонує за правилами, створеними зовнішнім розумом», – заявив учений.

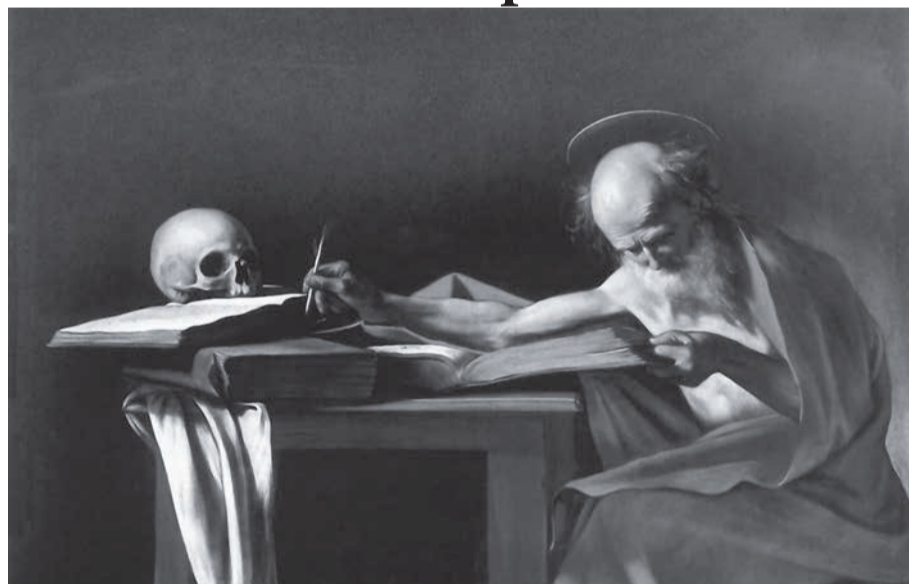
Каку також заявив, що в нашому світі немає жодної випадковості, а все підпорядковується чітким правилам. На його думку, лише існування Бога може пояснити такий стан речей: «Мені абсолютно ясно, що ми існуємо в плані, який регулюється правилами, які були створені універсальним розумом, а не випадковістю».

Каку вважає, що Бог є дуже оригінальним математиком, і розмірковує Він музику. «Я переконаний, що Божий Розум створює музику, яка є музикою струн, що звучить в 11-вимірному просторі», – стверджує відомий фізик-теоретик.

Теоретичні роздуми Каку наймовірніше перегукуються з думкою Отців Церкви про Бога як Композитора Всесвіту і з твором Дж. Г. Толкіна «Сільмарільйон».

Джерело: u-news.com.ua

10 блискучих висловів святого Єроніма

Святий Єронім Стридонський (IV ст.), худ. Мікеланджело да Караваджо (1571-1610)

Святого Єроніма знаємо насамперед як перекладача Біблії латинською мовою. Однак він також був одним із тих, хто завжди говорив те, що думав. А це, звісно, подобалося не всім. Його почуття гумору завжди зачіпало за живе, тому і ворогів у святого було немало.

Вважають, що «святість» Єроніма врятував лише його аскетизм. Якось один єпископ, дивлячись на зображення, на якому святий несе камінь, сказав: «Добре, що несеш цей камінь. Інакше Церква би тебе не канонізувала».

Пропонуємо 10 мотиваційних цитат святого Єроніма:

1. Починай зараз бути тим, ким хочеш бути в майбутньому.
2. Обличчя є відображенням думки, а очі без слів видають таємниці серця.

3. Друга слід довго шукати, рідко можна знайти і важко втримати.

4. Усе мусить мати в собі гостру правду правди.

5. Надаремно ліра грає лише ослові.

6. Не дозволяй, щоби твої вчинки перекрили твоїм словам. Щоб ніхто не міг запитати тебе: чого не живеш так, як говориш?

7. Духовної особи, яка провадить господарську діяльність і сходиться до багатства із бідності і до високої стану зі скромного – унікай як зарази.

8. Найгірше – бути несвідомим свого невігластва.

9. Коли шлунок повний – легко говорити про піст.

10. Не знати Святого Письма – це не знати Ісуса.

Джерело: «ДивенСвіт»

«Безпритульний Ісус», який викликає і захоплення, і обурення

18 листопада католицький кардинал Ріо-де-Жанейро Орані Темпешта благословив бронзову скульптуру, встановлену біля катедрального собору найбільшого мегаполісу Бразилії. Скульптура зображає Ісуса Христа в образі безпритульного, який спить на лавці.

«Людство ніколи не мало стільки багатства і ніколи не бачило таких злиднів, – каже кардинал Темпешта. – Як не дивно, певну верству населення просто не враховують, оскільки економіка може вижити і без неї».

Скульптуру передав у дар архієпископу Ріо-де-Жанейро канадський художник Тімоті Шмальц за сприяння посольства Бразилії при Святому Престолі і лицарів Гроби Господнього.

Бронзова скульптура, виготовлена у натуральну величину, представляє Ісуса Христа, який лежить на лавці, прикритий ковдрою, з оголеними босими ногами. Незважаючи на те, що фігура зображена з прихованою ковдрою з головою, кожен легко впізнає, хто зображений: на ногах сплячого видно рани від цвяхів, якими прибавали до хреста Спасителя на Голготі.

«Ця скульптура змушує нас звертати увагу на тих, хто живе на вулицях нашого міста, як на братів і сестер; Папа Франциск звертається до нас із закликком бачити Христа в тих бідних людях, які живуть на наших вулицях», – пояснив парафіяльний священник собору отець Клаудіо Сантуш).

Оригінальна скульптура роботи Тімоті Шмальца була встановлена в єзуїтському богословському коледжі «Regis College» в Торонто в 2013 році. Відтоді копії «Безпритуль-

ного Ісуса» були встановлені в Австралії, на Кубі, в Індії, Ірландії, Іспанії та Сполучених Штатах. У березні 2016 року таку ж скульптуру встановили у внутрішньому дворі Сант Еджидіо у Ватикані, біля входу в офіси Апостольської служби соціального служіння.

Незважаючи на те, що робота Тімоті Шмальца отримала широке визнання у всьому світі, її неоднозначно сприймають. Наприклад, після того як у 2014 році копію скульптури встановили в американському місті Девідсон (штат Північна Кароліна), частина місцевих жителів заявила про своє невдоволення. Так, наприклад, мешканка міста Сінді Кастано Своннак заявила, що коли вона вперше проїжджала повз скульптуру, то сприйняла її за реального сплячого на лавочці безпритульного і викликала поліцію. «Ісус – не безхатченко! Ісус – не безпорадний безпритульний, який потребує нашої допомоги. Нам потрібен Той, Хто має силу задовольняти наші потреби, а не жалюгідний бомж», – наголосила жінка.

Інший житель міста, Джеррі Доусон, надіслав на адресу редакції місцевого мережевого видання DavidsonNews.net листа, в якому поділився своїми думками щодо скульптури. «Моя скарга стосується не художніх достоїнств цієї скульптури, а того сенсу, який вона передає. Йдеться про тих людей, які приїжджають в наш прекрасний район і бачать дуже неприємне видовище: сплячого на лавочці в парку бомжа. Саме таке враження справляє ця скульптура, коли вночі проходиш повз неї. Здається, що зовсім поруч – «смерть з косою». У Нью-

Йорку я не раз переступав через сплячих на тротуарах безпритульних, але такого страху, який відчуваю, проходячи повз цю скульптуру, у мене не було», – зізнався він.

Зі свого боку, Тімоті Шмальц в бесіді з кореспондентом «New York Daily News» в 2014 році розповів, що образ Ісуса Христа у вигляді безпритульного народився в результаті важкого особистого досвіду. В молодості Шмальцу впродовж декількох років довелося жити на вулиці і спати на дерев'яній лавці в приміщенні старого складу, де не було опалення та водопроводу.

Будучи практикуючим католиком, скульптор у своїй творчості постійно звертається до релігійної тематики. При цьому він не згоден із тим, яке втілення знаходив образ Христа в церковному мистецтві. Ісус, за його словами, зображувався у вигляді європейця з ідеально вкладеним волоссям. І хоча на руках і ногах у Нього художники зображували рани від цвяхів, проте Його тіло, як правило, є зразком античної краси.

Сьогодні Шмальц бачить своє завдання в тому, щоб зображення «Безпритульного Ісуса» з'явилися на вулицях найбільших міст світу. Він вважає, що його Ісус може похитнути стереотипи образних уявлень про Христа. Однак пройшло чимало часу, перш ніж оригінальна робота скульптора знайшла собі притулок в єзуїтському коледжі в Торонто. До цього пропозицію художника встановити незвичайну скульптуру неодноразово відкидали, в тому числі католицькі парафії.

Джерело: «ДивенСвіт»

Вітаємо

ювілярів!

У лютому святкують ювілей:

30-річчя священства – о. Мирослав ПРИТУЛА (26.02)

60-річчя уродин – о. Василь КОХАНЕВИЧ (14.02)

50-річчя уродин – о. Василь МИЛЬКУС (13.02)

50-річчя уродин – о. Іван ЦИХУЛЯК (13.02)

45-річчя уродин – о. Петро ІСЬКІВ (22.02)

40-річчя уродин – о. Богдан ГРУШЕВСЬКИЙ (06.02)

35-річчя уродин – о. Тарас КАРВАЦЬКИЙ (20.02)

35-річчя уродин – о. Всеволод СЕМЕНЕНКО (26.02)

Ніколь Кідман зізналася, що колись хотіла стати черницею

Одна з найвідоміших голлівудських зірок, володарка «Оскара» і багатьох інших кінематографічних нагород, 51-річна австралійсько-американська актриса Ніколь Кідман у великому інтерв'ю журналу «Allure» згадала, серед іншого, і своє ставлення до віри, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на rublev.com. «Я відчуваю себе духовною особою в тому сенсі, що я вірю в Бога, – заявила актриса. – Мені подобалася ідея стати черницею. Зрозуміло (зараз), що я не пішла цим шляхом, але мене дуже тягнуло до цього».

Західні ЗМІ зазначають, що Ніколь Кідман та її чоловік, австралійський кантрі-співак, композитор і гітарист Кіт Урбан представляють приклад сім'ї, яку нечасто зустрінеш серед голлівудських знаменитостей – вони відкрито заявляють про свою віру в Бога. Багато з пісень Кіта Урбана

наповнені релігійним змістом, а заголовки деяких його творів є цитатами з Біблії. Навіть двох своїх дочок, які народилися в 2008 і 2010 роках, вони назвали Сандей (Sunday, англ. – неділя) і Фейтз (faith, англ. – віра).

Шлюб з Урбаном – другий для Кідман. Перший раз вона вийшла заміж в 1990 році за голлівудського актора Тома Круза. Після невдалих спроб народити дитину пара усиновила двох дітей. Але незабаром між подружжям виникли непорозуміння, головним з яких стало релігійне виховання дітей. Том Круз як прихильник т.зв. секти саєнтології доводив, що діти повинні виховуватися в традиціях цієї організації; Кідман же хотіла, щоб діти росли католиками. У результаті конфлікт призвів до того, що в 2001 році подружжя розпалося.

КІРІОС

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і
редагувати матеріали. За достовірність фактів відпо-
відає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і
відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Ре-
дакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл.№ _____